

2 MOSEBOK

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38
39	40																	

KAPITEL 1

Och dessa äro namnen på Israels söner, som kommo till Egypten; med Jakob kommo de, var och en med sitt hus:

² Ruben, Simeon, Levi och Juda,

³ Isaskar, Sebulon och Benjamin,

⁴ Dan och Naftali, Gad och Aser.

⁵ Tillsammans utgjorde de som hade utgått från Jakobs länd sjuttio personer; men Josef var redan förut i Egypten.

⁶ Och Josef dog och alla hans bröder och hela det släktet.

⁷ Men Israels barn voro fruktsamma och växte till och förökade sig och blevo övermåttan talrika, så att landet blev uppfyllt av dem.

⁸ Då uppstod en ny konung över Egypten, en som icke visste av Josef.

⁹ Och denne sade till sitt folk: "Se, Israels barns folk är oss för stort och mäktigt.

¹⁰ Välan, låt oss då gå klokt till väga med dem; eljest kunde de ännu mer föröka sig; och om ett krig komme på, kunde de förena sig med våra fiender och begynna krig mot oss och sedan draga bort ur landet."

¹¹ Alltså satte man arbetsfogdar över dem och förtryckte dem med trälarbeten. Och de måste bygga åt Farao förrådsstäder, Pitom och Raamses.

¹² Men ju mer man förtryckte dem, dess mer förökade de sig, och dess mer utbredde de sig, så att man begynte gruva sig för Israels barn.

¹³ Därför pålade egyptierna Israels barn ytterligare tvångsarbeten

¹⁴ och förbittrade deras liv med hårt arbete på murbruk och tegel och med alla slags arbeten på marken korteligen, med tvångsarbeten av alla slag, som de läto dem utföra

¹⁵ Och konungen i Egypten talade till de hebreiska kvinnor - den ena hette Sifra, den andra Pua - som hjälpte barnaföderskorna,

¹⁶ han sade: "När I förlösen de hebreiska kvinnorna, så sen efter, då de föda: om det är ett gossebarn, så döden det; är det ett flickebarn, så må det leva."

¹⁷ Men hjälpkvinnorna fruktade Gud och gjorde icke såsom konungen i Egypten hade sagt till dem, utan läto barnen leva.

¹⁸ Då kallade konungen i Egypten hjälpkvinnorna till sig och sade till dem: "Varför gören I så och låten barnen leva?"

- ¹⁹ Hjälpkvinnorna svarade Farao: "De hebreiska kvinnorna äro icke såsom de egyptiska. De äro kraftigare; förrän hjälpkvinnan kommer till dem, hava de fött."
- ²⁰ Och Gud lät det gå väl för hjälpkvinnorna; och folket förökade sig och blev mycket talrikt.
- ²¹ Eftersom hjälpkvinnorna fruktade Gud, lät han deras hus förkovras.
- ²² Då bjöd Farao allt sitt folk och sade: "Alla nyfödda gossebarn skolen I kasta i Nilfloden, men all flickebarn mån I låta leva."

KAPITEL 2

- O**ch en man av Levis hus gick åstad och tog till hustru Levis dotter.
- ² Och hustrun blev havande och födde en son. Och hon såg att det var ett vackert barn och dolde honom i tre månader.
- ³ Men när hon icke längre kunde dölja honom, tog hon en kista av rör, beströk den med jordbeck och tjära och lade barnet däri och satte den så i vassen vid stranden av Nilfloden.
- ⁴ Och hans syster ställde sig ett stycke därifrån, för att se huru det skulle gå med honom.
- ⁵ Och Faraos dotter kom ned till floden för att bada, och hennes tärnor gingo utmed floden. När hon nu fick se kistan i vassen, sände hon sin tjänarinna dit och lät hämta den till sig.
- ⁶ Och när hon öppnade den, fick hon se barnet och såg att det var en gosse, och han grät. Då ömkade hon sig över honom och sade: "Detta är ett av de hebreiska barnen."
- ⁷ Men hans syster frågade Faraos dotter: "Vill du att jag skall gå och kalla hit till dig en hebreisk amma som kan amma upp barnet åt dig?"
- ⁸ Faraos dotter svarade henne: "Ja, gå." Då gick flickan och kallade dit barnets moder.
- ⁹ Och Faraos dotter sade till henne: "Tag detta barn med dig, och amma upp det åt mig, så vill jag giva dig lön därför." Och kvinnan tog barnet och ammade upp det.
- ¹⁰ När sedan gossen hade vuxit upp; förde hon honom till Faraos dotter, och denna upptog honom såsom sin son och gav honom namnet Mose, "ty", sade hon, "ur vattnet har jag dragit upp honom".
- ¹¹ På den tiden hände sig att Mose, sedan han hade blivit stor, gick ut till sina bröder och såg på deras träarbete. Och han fick se att en egyptisk man slog en hebreisk man, en av hans bröder.
- ¹² då vände han sig åt alla sidor, och när han såg att ingen annan människa fanns där, slog han ihjäl egyptiern och gömde honom i sanden.
- ¹³ Dagen därefter gick han åter ut och fick då se två hebreiska män träta med varandra. Då sade han till den som gjorde orätt: "Skall du slå din landsman?"
- ¹⁴ Han svarade: "Vem har satt dig till hövding och domare över oss? Vill du dräpa mig, såsom du dräpte egyptiern?" Då blev Mose förskräckt och tänkte: "Så har då saken blivit känd."
- ¹⁵ Också fick Farao höra om denna sak och ville dräpa Mose. Men Mose flydde bort undan Farao; och han stannade i Midjans land; där satte han sig vid en brunn.
- ¹⁶ Och prästen i Midjan hade sju döttrar. Dessa kommo nu för att hämta upp vatten och skulle fylla hoarna för att vattna sin faders får.
- ¹⁷ Då kommo herdarna och ville driva bort dem; men Mose stod upp och hjälpte dem och vattnade deras får.

- ¹⁸ När de sedan kommo hem till sin fader Reguel, sade han: "Varför kommen I så snart hem i dag?"
- ¹⁹ De svarade: "En egyptisk man hjälpte oss mot herdarna; därtill hämtade han upp vatten åt oss och vattnade fåren."
- ²⁰ Då sade han till sina döttrar: "Var är han då? Varför läten I mannen bliva kvar där? Inbjuden honom att komma och äta med oss".
- ²¹ Och Mose beslöt sig för att stanna hos mannen, och denne gav åt Mose sin dotter Sippora till hustru.
- ²² Hon födde en son, och han gav honom namnet Gersom, "ty", sade han, "jag är en främling i ett land som icke är mitt".
- ²³ Så förflöt en lång tid, och därunder dog konungen i Egypten. Men Israels barn suckade över sin trældom och klagade; och deras rop över trældomen steg upp till Gud.
- ²⁴ Och Gud hörde deras jämmer, och Gud tänkte på sitt förbund med Abraham, Isak och Jakob.
- ²⁵ Och Gud såg till Israels barn, och Gud lät sig vårda om dem.

KAPITEL 3

Och Mose vaktade fåren åt sin svärfader Jetro, prästen i Midjan. Och han drev en gång fåren bortom öknen och kom så till Guds berg Horeb.

- ² Där uppenbarade sig HERRENS ängel för honom i en eldslåga som slog upp ur en buske. Han såg att busken brann av elden, och att busken dock icke blev förtärd.
- ³ Då tänkte Mose: "Jag vill gå ditbort och betrakta den underbara synen och se varför busken icke brinner upp."
- ⁴ När då HERREN såg att han gick åstad för att se, ropade Gud till honom ur busken och sade: "Mose! Mose!" Han svarade: "Här är jag."
- ⁵ Då sade han: "Träd icke hit; drag dina skor av dina fötter, ty platsen där du står är helig mark."
- ⁶ Och han sade ytterligare: "Jag är din faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud." Då skylde Mose sitt ansikte, ty han fruktade för att se på Gud.
- ⁷ Och HERREN sade: "Jag har nogsamt sett mitt folks betryck i Egypten, och jag har hört huru de ropa över sina plågare; jag vet vad de måste lida.
- ⁸ Därför har jag stigit ned för att rädda dem ur egyptiernas våld och föra dem från det landet upp till ett gott och rymligt land, ett land som flyter av mjölk och honung, det land där kananéer, hetiter, amoréer, perisséer, hivéer och jebuséer bo.
- ⁹ Fördenskull, eftersom Israels barns rop har kommit till mig, och jag därjämte har sett huru egyptierna förtrycka dem,
- ¹⁰ därför må du nu gå åstad, jag vill sända dig till Farao; och du skall föra mitt folk, Israels barn, ut ur Egypten"
- ¹¹ Men Mose sade till Gud: "Vem är jag, att jag skulle gå till Farao, och att jag skulle föra Israels barn ut ur Egypten?"
- ¹² Han svarade: "Jag vill vara med dig. Och detta skall för dig vara tecknet på att det är jag som har sänt dig: när du har fört folket ut ur Egypten, skolen I hålla gudstjänst på detta berg."
- ¹³ Då sade Mose till Gud: "När jag nu kommer till Israels barn och säger till dem: 'Edra faders Gud har sänt mig till eder', och de fråga mig; 'Vad är hans namn?', vad skall jag då

svara dem?"

14 Gud sade till Mose: "Jag är den jag är." Och han sade vidare: "Så skall du säga till Israels barn: 'Jag är' har sänt mig till eder.

15 Och Gud sade ytterligare till Mose: "Så skall du säga till Israels barn: HERREN, edra fäders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud, har sänt mig till eder. Detta skall vara mitt namn evinnerligen, och så skall man nämna mig från släkte till släkte.

16 Gå nu åstad och församla de äldste i Israel, och säg till dem: HERREN, edra fäders Gud, Abrahams, Isaks och Jakobs Gud, har uppenbarat sig för mig, och han har sagt: 'Jag har sett till eder och har sett det som vederfares eder Egypten;

17 därför är nu mitt ord: jag vill föra eder bort ifrån betrycket i Egypten upp till kanaanéernas, hetiternas, amoréernas, perisséernas, hivéernas och jebuséernas land, ett land som flyter av mjölk och honung.'

18 Och de skola lyssna till dina ord; och du skall tillika med de äldste i Israel gå till konungen i Egypten, och I skolen säga till honom: HERREN, hebréernas Gud, har visat sig för oss, så låt oss nu gå tre dagsresor in i öknen och offra åt HERREN, vår Gud.'

19 Dock vet jag att konungen i Egypten icke skall tillstödja eder att gå, icke ens när han får känna min starka hand.

20 Men jag skall räcka ut min hand och slå Egypten med alla slags under, som jag vill göra där; sedan skall han släppa eder.

21 Och jag vill låta detta folk finna nåd för egyptiernas ögon, så att I, när I dragen bort, icke skolen draga bort med tomma händer;

22 utan var kvinna skall av sin grannkvinna och av den främmande kvinna som bor i hennes hus begära klenoder av silver och guld, så ock kläder. Dessa skolen I sätta på edra söner och döttrar. Så skolen I taga byte från egyptierna."

KAPITEL 4

Mose svarade och sade: "Men om de nu icke tro mig eller lyssna till mina ord, utan säga: 'HERREN har icke uppenbarat sig för dig'?"

2 Då sade HERREN till honom: "Vad är det du har i din hand?"

3 Han svarade: "En stav." Han sade: "Kasta den på marken." När han då kastade den på marken, förvandlades den till en orm; och Mose flydde för honom.

4 Men HERREN sade till Mose: "Räck ut din hand och tag honom i stjärten." Då räckte han ut sin hand och grep honom; och han förvandlades åter till en stav i hans hand.

5 Och HERREN sade: "Så skola de. tro att HERREN, deras fäders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud, har uppenbarat sig för dig.

6 Och HERREN sade ytterligare till honom: "Stick din hand i barmen." Och han stack sin hand i barmen. När han sedan drog ut den, se, då var handen vit såsom snö av spetälska.

7 Åter sade han. "Stick din hand tillbaka i barmen." Och han stack sin hand tillbaka i barmen. När han sedan drog ut den igen ur barmen, se, då var den åter lik hans övriga kropp.

8 Och HERREN sade: "Om de icke vilja tro dig eller akta på det första tecknet, så måste de tro det andra tecknet.

9 Men om de icke ens tro dessa två tecken eller lyssna till dina ord, så tag av Nilflodens vatten och gjut ut det på torra landet, så skall vattnet, som du har tagit ur floden, förvandlas till blod på torra landet."

- 10** Då sade Mose till HERREN: "Ack I Herre, jag är ingen talför man; jag har icke varit det förut, och jag är det icke heller nu, sedan du har talat till din tjänare, ty jag har ett trögt målföre och en trög tunga.
- 11** HERREN sade till honom: "Vem har givit människan munnen, eller vem gör henne stum eller döv, seende eller blind? Är det icke jag, HERREN?
- 12** Så gå nu åstad, jag skall vara med din mun och lära dig vad du skall tala."
- 13** Men han sade: "Ack Herre, sänd ditt budskap med vilken annan du vill."
- 14** Då upptändes HERRENS vrede mot Mose, och han sade: "Har du icke din broder Aron, leviten? Jag vet att han är en man som kan tala. Och han går nu åstad för att möta dig, och när han får se dig, skall han glädjas i sitt hjärta.
- 15** Och du skall tala till honom och lägga orden i hans mun; och jag skall vara med din mun och med hans mun, och jag skall lära eder vad I skolen göra.
- 16** Och han skall tala för dig till folket; alltså skall han vara för dig såsom mun, och du skall vara för honom såsom en gud.
- 17** Och du skall taga i din hand denna stav, med vilken du skall göra dina tecken."
- 18** Därefter vände Mose tillbaka till sin svärfader Jeter och sade till honom: "Låt mig vända tillbaka till mina bröder i Egypten, för att se om de ännu leva." Jetro sade till Mose: "Gå i frid."
- 19** Och HERREN sade till Mose i Midjan: "Vänd tillbaka till Egypten, ty alla de män äro döda, som stodo efter ditt liv."
- 20** Då tog Mose sin hustru och sina söner och satte dem på sin åsna och for tillbaka till Egyptens land; och Mose tog Guds stav i sin hand.
- 21** Och HERREN sade till Mose: "När du nu vänder tillbaka till Egypten så se till, att du inför Farao gör alla de under som jag har givit dig makt att göra. Men jag skall förstocka hans hjärta, så att han icke släpper folket.
- 22** Och då skall du säga till Farao: Så säger HERREN: Israel är min förstfödde son,
- 23** och jag har sagt till dig: 'Släpp min son, så att han kan hålla gudstjänst åt mig.' Men du har icke velat släppa honom. Därför skall jag nu dräpa din förstfödde son.
- 24** Och under resan hände sig att HERREN på ett viloställe kom emot honom och ville döda honom.
- 25** Då tog Sippora en skarp sten och skar bort förhuden på sin son och berörde honom därmed nedtill och sade: "Du är mig en blodsbrudgum."
- 26** Så lät han honom vara. Då sade hon åter: "Ja, en blodsbrudgum till omskärelse."
- 27** Och HERREN sade till Aron: "Gå åstad och möt Mose i öknen." Då gick han åstad och träffade honom på Guds berg; och han kysste honom.
- 28** Och Mose berättade för Aron allt vad HERREN hade talat, när han sände honom, och om alla de tecken som han hade bjudit honom att göra.
- 29** Sedan gingo Mose och Aron åstad och församlade alla Israels barns äldste.
- 30** Och Aron omtalade allt vad HERREN hade talat till Mose; och han gjorde tecknen inför folkets ögon.
- 31** Då trodde folket; och när de hörde att HERREN hade sett till Israels barn, och att han hade sett deras betryck, böjde de sig ned och tillbådo.

KAPITEL 5

Därefter kommo Mose och Aron och sade till Farao: "Så säger HERREN, Israels Gud: Släpp mitt folk, så att de kunna hålla högtid åt mig i öknen."

² Men Farao svarade: "Vem är HERREN, eftersom jag på hans befallning skulle släppa Israel? Jag vet icke av HERREN och vill ej heller släppa Israel."

³ Då sade de: "Hebréernas Gud har visat sig för oss. Så låt oss nu gå tre dagsresor in i öknen och offra åt HERREN, vår Gud, för att han icke må komma över oss med pest eller med svärd."

⁴ Men konungen i Egypten svarade dem: "Mose och Aron, varför dragen I folket ifrån dess arbete? Gån bort till edra dagsverken."

⁵ Ytterligare sade Farao: "Folket är ju redan alltför talrikt i landet, och likväl viljen I skaffa dem frihet ifrån deras dagsverken!"

⁶ Därefter bjöd Farao samma dag fogdarna och tillsyningsmännen över folket och sade:

⁷ "I skolen icke vidare såsom förut giva folket halm till att göra tegel. Låten dem själva gå och skaffa sig halm."

⁸ Men samma antal tegel som de förut hava gjort skolen I ändå ålägga dem, utan något avdrag; ty de äro lata, därför ropa de och säga: 'Låt oss gå och offra åt vår Gud.'

⁹ Man måste lägga tungt arbete på dessa människor, så att de därigenom få något att göra och icke akta på lögnaktigt tal."

¹⁰ Då gingo fogdarna och tillsyningsmännen över folket ut och sade till folket: "Så säger Farao: Jag vill icke längre giva eder halm."

¹¹ Gån själva och skaffen eder halm, var I kunnen finna sådan; men i edert arbete skall intet avdrag göras."

¹² Då spridde sig folket över hela Egyptens land och samlade strå för att bruka det såsom halm."

¹³ Och fogdarna drevo på dem och sade: "Fullgören edert arbete, var dag det för den dagen bestämda, likasom när man gav eder halm."

¹⁴ Och Israels barns tillsyningsmän, de som Faraos fogdar hade satt över dem, fingo uppbära hugg och slag, och man sade till dem: "Varför haven I icke såsom förut fullgjort edert förelagda dagsverke i tegel, varken i går eller i dag?"

¹⁵ Då kommo Israels barns tillsyningsmän och ropade till Farao och sade: "Varför gör du så mot dina tjänare?"

¹⁶ Ingen halm giver man åt dina tjänare, och likväl säger man till oss: 'Skaffen fram tegel.' Och se, dina tjänare få nu uppbära hugg och slag, fastän skulden ligger hos ditt eget folk."

¹⁷ Men han svarade: "I ären lata, ja lata ären I. Därför sägen I: 'Låt oss gå och offra åt HERREN.'

¹⁸ Nej, gån i stället till edert arbete. Halm skall man icke giva eder, men det bestämda antalet tegel måsten I ändå lämna."

¹⁹ Då märkte Israels barns tillsyningsmän att det var illa ställt för dem, eftersom de hade fått det svaret att de icke skulle få något avdrag i det antal tegel, som de skulle lämna för var dag."

²⁰ Och när de kommo ut ifrån Farao, träffade de Mose och Aron, som stodo där för att möta dem;

²¹ och de sade till dem: "Må HERREN hemsöka eder och döma eder, eftersom I haven gjort oss förhatliga för Farao och hans tjänare och satt dem svärdet i hand till att dräpa oss."

²² Då vände sig Mose åter till HERREN och sade: "Herre, varför har du gjort så illa mot

detta folk? Varför har du sänt mig?

²³ Allt ifrån den tid då jag gick till Farao för att tala i ditt namn har han ju gjort illa mot detta folk, och du har ingalunda räddat ditt folk.

KAPITEL 6

Men HERREN sade till Mose: "Nu skall du få se vad jag skall göra med Farao; ty genom min starka hand skall han nödgas släppa dem, ja, han skall genom min starka hand nödgas driva dem ut ur sitt land."

² Och Gud talade till Mose och sade till honom: "Jag är HERREN.

³ För Abraham, Isak och Jakob uppenbarade jag mig såsom 'Gud den Allsmäktige', men under mitt namn 'HERREN' var jag icke känd av dem.

⁴ Och jag upprättade ett förbund med dem och lovade att giva dem Kanaans land, det land där de bodde såsom främlingar.

⁵ Och nu har jag hört Israels barns jämmer över att egyptierna hålla dem i träldom, och jag har kommit ihåg mitt förbund.

⁶ Säg därför till Israels barn: 'Jag är HERREN, och jag skall föra eder ut från trälarbetet hos egyptierna och rädda eder från träldomen under dem, och jag skall förlossa eder med uträckt arm och genom stora straffdomar.

⁷ Och jag skall taga eder till mitt folk och vara eder Gud; och I skolen förnimma att jag är HERREN eder Gud, han som för eder ut från trälarbetet hos egyptierna.

⁸ Och jag skall föra eder till det land som jag med upplyft hand har lovat giva åt Abraham, Isak och Jakob; det skall jag giva eder till besittning. Jag är HERREN."

⁹ Detta allt sade Mose till Israels barn, men de hörde icke på Mose, av otålighet och för det hårda arbetets skull.

¹⁰ Därefter talade HERREN till Mose och sade:

¹¹ "Gå och tala med Farao, konungen i Egypten, att han släpper Israels barn ut ur sitt land."

¹² Men Mose talade inför HERREN och sade: "Israels barn höra ju icke på mig; huru skulle då Farao vilja höra mig - mig som har oomskurna läppar?"

¹³ Men HERREN talade till Mose och Aron och gav dem befallning till Israels barn och till Farao, konungen i Egypten, om att Israels barn skulle föras ut ur Egyptens land.

¹⁴ Dessa voro huvudmännen för deras familjer. Rubens, Israels förstföddes, söner voro Hanok och Pallu, Hesron och Karmi. Dessa voro Rubens släkter.

¹⁵ Simeons söner voro Jemuel, Jamin, Ohad, Jakin, Sohar och Saul, den kananeiska kvinnans son. Dessa voro Simeons släkter.

¹⁶ Och dessa voro namnen på Levis söner, efter deras ättföljd: Gerson, Kehat och Merari. Och Levi blev ett hundra trettiosju år gammal.

¹⁷ Gersons söner voro Libni och Simej, efter deras släkter.

¹⁸ Kehats söner voro Amram, Jishar, Hebron och Ussiel. Och Kehat blev ett hundra trettiotre år gammal.

¹⁹ Meraris söner voro Maheli och Musi. Dessa voro leviternas släkter, efter deras ättföljd.

²⁰ Men Amram tog sin faders syster Jokebed till hustru, och hon födde åt honom Aron och Mose. Och Amram blev ett hundra trettiosju år gammal.

²¹ Jishars söner voro Kora, Nefeg och Sikri.

²² Ussiels söner voro Misael, Elsafan och Sitri.

- ²³ Och Aron tog till hustru Eliseba, Amminadabs dotter, Nahesons syster, och hon födde åt honom Nadab och Abihu, Eleasar och Itamar.
- ²⁴ Koras söner voro Assir, Elkana och Abiasaf. Dessa voro koraiternas släkter.
- ²⁵ Och Eleasar, Arons son, tog en av Putiels döttrar till hustru, och hon födde åt honom Pinehas. Dessa voro huvudmännen för leviternas familjer, efter deras släkter.
- ²⁶ Så förhöll det sig med Aron och Mose, dem till vilka HERREN sade: "Fören Israels barn ut ur Egyptens land, efter deras härskaror.
- ²⁷ Det var dessa som talade med Farao, konungen i Egypten, om att de skulle föra Israels barn ut ur Egypten. Så förhöll det sig med Mose och Aron,
- ²⁸ Och när HERREN talade till Mose i Egyptens land,
- ²⁹ talade han så till Mose: "Jag är HERREN. Tala till Farao, konungen i Egypten, allt vad jag talar till dig."
- ³⁰ Men Mose sade inför HERREN: "Se, jag har oomskurna läppar; huru skulle då Farao vilja höra på mig?"

KAPITEL 7

Men HERREN sade till Mose: "Se, jag har satt dig att vara såsom en gud för Farao, och din broder Aron skall vara din profet.

- ² Du skall tala allt vad jag bjuder dig; sedan skall din broder Aron tala med Farao om att han måste släppa Israels barn ut ur sitt land.
- ³ Men jag skall förhärda Faraos hjärta och skall göra många tecken och under i Egyptens land.
- ⁴ Farao skall icke höra på eder; men jag skall lägga min hand på Egypten och skall föra mina härskaror, mitt folk, Israels barn, ut ur Egyptens land, genom stora straffdomar.
- ⁵ Och egyptierna skola förnimma att jag är HERREN, när jag räcker ut min hand över Egypten och för Israels barn ut från dem."
- ⁶ Och Mose och Aron gjorde så; de gjorde såsom HERREN hade bjudit dem.
- ⁷ Men Mose var åttio år gammal och Aron åttiotre år gammal, när de talade med Farao.
- ⁸ Och HERREN talade till Mose och Aron och sade:
- ⁹ "När Farao talar till eder och säger: 'Låten oss se något under', då skall du säga till Aron: 'Tag din stav och kasta den inför Farao', så skall den bliva en stor orm."
- ¹⁰ Då gingo Mose och Aron till Farao och gjorde såsom HERREN hade bjudit. Aron kastade sin stav inför Farao och hans tjänare, och den blev en stor orm.
- ¹¹ Då kallade också Farao till sig sina vise och trollkarlar; och dessa, de egyptiska spåmännen, gjorde ock detsamma genom sina hemliga konster:
- ¹² de kastade var och en sin stav, och dessa blevo stora ormar. Men Arons stav uppslukade deras stavar.
- ¹³ Dock förblev Faraos hjärta förstocket, och han hörde icke på dem, såsom HERREN hade sagt.
- ¹⁴ Därefter sade HERREN till Mose: "Faraos hjärta är tillslutet, han vill icke släppa folket.
- ¹⁵ Gå till Farao i morgon bittida - han går nämligen då ut till vattnet - och ställ dig i hans väg, på stranden av Nilfloden. Och tag i din hand staven som förvandlades till en orm.
- ¹⁶ Och säg till honom: HERREN, hebréernas Gud, sände mig till dig och lät säga dig: 'Släpp mitt folk, så att de kunna hålla gudstjänst åt mig i öknen.' Men se, du har hitintills icke velat höra.

- ¹⁷ Därför säger nu HERREN så: 'Härav skall du förnimma att jag är HERREN: se, med staven som jag håller i min hand vill jag slå på vattnet i Nilfloden, och då skall det förvandlas till blod.
- ¹⁸ Och fiskarna i floden skola dö, och floden skall bliva stinkande, så att egyptierna skola vämjask vid att dricka vatten ifrån floden."
- ¹⁹ Och HERREN sade till Mose: "Säg till Aron: Tag din stav, och räck ut din hand över egyptiernas vatten, över deras strömmar, kanaler och sjöar och alla andra vattensamlingar, så skola de bliva blod; över hela Egyptens land skall vara blod, både i träkärl och i stenkärl."
- ²⁰ Och Mose och Aron gjorde såsom HERREN hade bjudit. Han lyfte upp staven och slog vattnet i Nilfloden inför Faraos och hans tjänares ögon; då förvandlades allt vatten floden till blod.
- ²¹ Och fiskarna i floden dogo, och floden blev stinkande, så att egyptierna icke kunde dricka vatten ifrån floden; och blodet var över hela Egyptens land.
- ²² Men de egyptiska spåmännen gjorde detsamma genom sina hemliga konster. Så förblev Faraos hjärta förstockat, och han hörde icke på dem, såsom HERREN hade sagt.
- ²³ Och Farao vände om och gick hem och aktade icke heller på detta.
- ²⁴ Men i hela Egypten grävde man runt omkring Nilfloden efter vatten till att dricka; ty vattnet i floden kunde man icke dricka.
- ²⁵ Och så förgingo sju dagar efter det att HERREN hade slagit Nilfloden.

KAPITEL 8

Därefter sade HERREN till Mose: "Gå till Farao och säg till honom: Så säger HERREN: Släpp mitt folk, så att de kunna hålla gudstjänst åt mig.

- ² Men om du icke vill släppa dem, se, då skall jag hemsöka hela ditt land med paddor.
- ³ Nilfloden skall frambringa ett vimmel av paddor, och de skola stiga upp och komma in i ditt hus och i din sovkammare och upp i din säng, och in i dina tjänares hus och bland ditt folk, och i dina bakugnar och baktråg.
- ⁴ Ja, på dig själv och ditt folk och alla dina tjänare skola paddorna stiga upp."
- ⁵ Och HERREN sade till Mose: "Säg till Aron: Räck ut din hand med din stav över strömmarna, kanalerna och sjöarna, och låt så paddor stiga upp över Egyptens land."
- ⁶ Då räckte Aron ut sin hand över Egyptens vatten, och paddor stego upp och övertäckte Egyptens land.
- ⁷ Men spåmännen gjorde detsamma genom sina hemliga konster och läto paddor stiga upp över Egyptens land.
- ⁸ Då kallade Farao Mose och Aron till sig och sade: "Bedjen till HERREN, att han tager bort paddorna från mig och mitt folk, så skall jag släppa folket, så att de kunna offra åt HERREN."
- ⁹ Mose sade till Farao: "Dig vare tillstatt att förelägga mig en tid inom vilken jag, genom att bedja för dig och dina tjänare och ditt folk, skall skaffa bort paddorna från dig och dina hus, så att de finnas kvar allenast i Nilfloden.
- ¹⁰ Han svarade: "Till i morgon." Då sade han: "Må det ske såsom du har sagt, så att du får förnimma att ingen är såsom HERREN, vår Gud.
- ¹¹ Paddorna skola vika bort ifrån dig och dina hus och ifrån dina tjänare och ditt folk och skola finnas kvar allenast i Nilfloden."

- 12** Så gingo Mose och Aron ut ifrån Farao. Och Mose ropade till HERREN om hjälp mot paddorna som han hade låtit komma över Farao.
- 13** Och HERREN gjorde såsom Mose hade begärt: paddorna dogo och försvunno ifrån husen, gårdarna och fälten.
- 14** Och man kastade dem tillsammans i högar, här en och där en; och landet uppfylldes av stank.
- 15** Men när Farao såg att han hade fått lättnad, tillslöt han sitt hjärta och hörde icke på dem, såsom HERREN hade sagt.
- 16** Därefter sade HERREN till Mose: "Säg till Aron: Räck ut din stav och slå i stoftet på jorden, så skall därav bliva mygg i hela Egyptens land."
- 17** Och de gjorde så: Aron räckte ut sin hand med sin stav och slog i stoftet på jorden; då kom mygg på människor och boskap. Av allt stoft på marken blev mygg i hela Egyptens land.
- 18** Och spåmännen ville göra detsamma genom sina hemliga konster och försökte skaffa fram mygg, men de kunde icke. Och myggen kom på människor och boskap.
- 19** Då sade spåmännen till Farao: "Detta är Guds finger." Men Faraos hjärta förblev förstockat, och han hörde icke på dem, såsom HERREN hade sagt.
- 20** Därefter sade HERREN till Mose: "Träd i morgon bittida fram inför Farao - han går nämligen då ut till vattnet - och säg till honom: så säger HERREN: Släpp mitt folk, så att de kunna hålla guds tjänst åt mig.
- 21** Ty om du icke släpper mitt folk, de, då skall jag sända svärmar av flugor över dig och dina tjänare och ditt folk och dina hus, så att egyptiernas hus skola bliva uppfyllda av flugsvärmar, ja, själva marken på vilken de stå.
- 22** Men på den dagen skall jag göra ett undantag för landet Gosen, där mitt folk bor, så att inga flugsvärmar skola finnas där, på det att du må förnimma att jag är HERREN här i landet.
- 23** Så skall jag förlossa mitt folk och göra en åtskillnad mellan mitt folk och ditt. I morgon skall detta tecken ske."
- 24** Och HERREN gjorde så: stora flugsvärmar kommo in i Faraos och i hans tjänares hus; och överallt i Egypten blev landet fördärvat av flugsvärmarna.
- 25** Då kallade Farao Mose och Aron till sig och sade: "Gån åstad och offren åt eder Gud här i landet."
- 26** Men Mose svarade: "Det går icke an att vi göra så; ty vi offra åt HERREN, vår Gud, sådant som för egyptierna är en styggelse. Om vi nu inför egyptiernas ögon offra sådant som för dem är en styggelse, skola de säkert stena oss.
- 27** Så låt oss nu gå tre dagsresor in i öknen och offra åt HERREN, vår Gud, såsom han befaller oss."
- 28** Då sade Farao: "Jag vill släppa eder, så att I kunnen offra åt HERREN, eder Gud, i öknen; allenast mån I icke gå alltför långt bort. Bedjen för mig.
- 29** Mose svarade: "Ja, när jag kommer ut från dig, skall jag bedja till HERREN, så att flugsvärmarna i morgon vika bort ifrån Farao, ifrån hans tjänare och hans folk. Allenast må Farao icke mer handla svikligt och vägra att släppa folket, så att de kunna offra åt HERREN.
- 30** Och Mose gick ut ifrån Farao och bad till HERREN.

³¹ Och HERREN gjorde såsom Mose sade begärt: han skaffade bort flugsvärmarna ifrån Farao, ifrån hans tjänare och hans folk, så att icke en enda fluga blev kvar.

³² Men Farao tillslöt sitt hjärta också denna gång och släppte icke folket.

KAPITEL 9

Därefter sade HERREN till Mose: "Gå till Farao och tala till honom: Så säger HERREN, hebréernas Gud: Släpp mitt folk, så att de kunna hålla gudstjänst åt mig.

² Ty om du icke vill släppa dem, utan kvarhåller dem längre,

³ se, då skall HERRENS hand med en mycket svår pest komma över din boskap på marken, över hästar, åsnor och kameler, över fäkreatur och får.

⁴ Men HERREN skall därvid göra en åtskillnad mellan israeliternas boskap och egyptiernas, så att intet av de djur som tillhöra Israels barn skall dö."

⁵ Och HERREN bestämde en tid och sade: "I morgon skall HERREN göra så i landet."

⁶ Och dagen därefter gjorde HERREN så, och all egyptiernas boskap dog. Men av Israels barns boskap dog icke ett enda djur;

⁷ när Farao sände och hörde efter, se, då hade icke så mycket som ett enda djur av Israels boskap dött. Men Faraos hjärta var tillslutet, och han släppte icke folket

⁸ Därefter sade HERREN till Mose och Aron: "Tagen edra händer fulla med sot ur smältugnen, och må sedan Mose strö ut det, upp mot himmelen, inför Faraos ögon,

⁹ så skall därav bliva ett damm över hela Egyptens land, och därav skola uppstå bulnader, som slå ut med blåsor, på människor och boskap i hela Egyptens land."

¹⁰ Då togo de sot ur smältugnen och trädde inför Farao, och Mose strödde ut det, upp mot himmelen; och därav uppstodo bulnader, som slog ut med blåsor, på människor och boskap.

¹¹ Och spåmännen kunde icke hålla stånd mot Mose för bulnadernas skull, ty bulnader uppstodo på spåmännen såväl som på alla andra egyptier.

¹² Men HERREN förstockade Faraos hjärta, så att han icke hörde på dem, såsom HERREN hade sagt till Mose.

¹³ Därefter sade HERREN till Mose: "Träd i morgon bittida fram inför Farao och säg till honom: Så säger HERREN, hebréernas Gud: Släpp mitt folk, så att de kunna hålla gudstjänst åt mig.

¹⁴ Annars skall jag nu sända alla mina hemsökelse över dig själv och över dina tjänare och ditt folk, på det att du må förnimma att ingen är såsom jag på hela jorden.

¹⁵ Ty jag hade redan räckt ut min hand för att slå dig och ditt folk med pest, så att du skulle bliva utrotad från jorden;

¹⁶ men jag skonade dig, just därför att jag ville låta min kraft bliva uppenbarad för dig och mitt namn bliva förkunnat på hela jorden.

¹⁷ Om du ytterligare lägger hinder i vägen för mitt folk och icke släpper dem,

¹⁸ se, då skall jag i morgon vid denna tid låta ett mycket svårt hagel komma, sådant att dess like icke har varit i Egypten, allt ifrån den dag dess grund blev lagd ända till nu.

¹⁹ Så sänd nu bort och låt bärga din boskap och allt vad du annars har ute på marken. Ty alla människor och all boskap som då finnas ute på marken och icke hava kommit under tak, de skola träffas av haglet och bliva dödade."

²⁰ Den som nu bland Faraos tjänare fruktade HERRENS ord, han lät sina tjänare och sin boskap söka skydd i husen;

- ²¹ men den som icke aktade på HERRENS ord, han lät sina tjänare och sin boskap bliva kvar ute på marken.
- ²² Och HERREN sade till Mose: "Räck din hand upp mot himmelen, så skall hagel falla över hela Egyptens land, över människor och boskap och över alla markens örter i Egyptens land."
- ²³ Då räckte Mose sin stav upp mot himmelen, och HERREN lät det dundra och hagla, och eld for ned mot jorden, så lät HERREN hagel komma över Egyptens land.
- ²⁴ Och det haglade, och bland hagelskurarna flammade eld; och haglet var så svårt, att dess like icke hade varit i hela Egyptens land från den tid det blev befolkat.
- ²⁵ Och i hela Egyptens land slog haglet ned allt som fanns på marken, både människor och djur; och haglet slog ned alla markens örter och slog sönder alla markens träd.
- ²⁶ Allenast i landet Gosen, där Israels barn voro, haglade det icke.
- ²⁷ Då sände Farao och lät kalla till sig Mose och Aron och sade till dem: "Jag har syndat denna gång. Det är HERREN som är rättfärdig; jag och mitt folk hava gjort orätt.
- ²⁸ Bedjen till HERREN, ty hans dunder och hagel har varat länge nog; så skall jag släppa eder, och I skolen icke behöva bliva kvar längre."
- ²⁹ Mose svarade honom: "När jag kommer ut ur staden, skall jag uträcka mina händer till HERREN; då skall dundret upphöra och intet hagel mer komma, på det att du må förnimma att landet är HERRENS.
- ³⁰ Dock vet jag väl att du och dina tjänare ännu icke frukten för HERREN Gud."
- ³¹ Så slogos då linet och kornet ned, ty kornet hade gått i ax och linet stod i knopp;
- ³² men vetet och spalten slogos icke ned, ty de äro sensäd.
- ³³ Och Mose gick ifrån Farao ut ur staden och uträckte sina händer till HERREN; och dundret och haglet upphörde, och regnet strömmade icke mer ned på jorden.
- ³⁴ Men när Farao såg att regnet och haglet och dundret hade upphört, framhärdade han i sin synd och tillslöt sitt hjärta, han själv såväl som hans tjänare.
- ³⁵ Så förblev Faraos hjärta förstocket, och han släppte icke Israels barn, såsom HERREN hade sagt genom Mose.

KAPITEL 10

- D**ärefter sade HERREN till Mose: "Gå till Farao; ty jag har tillslutit hans och hans tjänares hjärtan, för att jag skulle göra dessa mina tecken mitt ibland dem,
- ² och för att du sedan skulle kunna förtälja för din son och din sonson vilka stora gärningar jag har utfört bland egyptierna, och vilka tecken jag har gjort bland dem, så att I förnimmen att jag är HERREN."
- ³ Då gingo Mose och Aron till Farao och sade till honom: "Så säger HERREN, hebréernas Gud: Huru länge vill du vara motsträvig och icke ödmjuka dig inför mig? Släpp mitt folk, så att de kunna hålla gudstjänst åt mig.
- ⁴ Ty om du icke vill släppa mitt folk, se, då skall jag i morgon låta gräshoppor komma över ditt land.
- ⁵ Och de skola övertäcka marken så att man icke kan se marken; och de skola äta upp återstoden av den kvarleva som har blivit över åt eder efter haglet, och de skola aväta alla edra träd, som växa på marken.
- ⁶ Och dina hus skola bliva uppfyllda av dem, så ock alla dina tjänares hus och alla egyptiers hus, så att dina fäder och dina faders fäder icke hava sett något sådant, från

den dag de blevo till på jorden ända till denna dag." Och han vände sig om och gick ut ifrån Farao.

⁷ Men Faraos tjänare sade till honom: "Huru länge skall denne vara oss till förfång? Släpp männen, så att de kunna hålla gudstjänst åt HERREN, sin Gud. Inser du icke ännu att Egypten bliver fördärvat?"

⁸ Då hämtade man Mose och Aron tillbaka till Farao. Och han sade till dem: "I mån gå åstad och hålla gudstjänst åt HERREN, eder Gud. Men vilka äro nu de som skola gå?"

⁹ Mose svarade: "Vi vilja gå både unga och gamla; vi vilja gå med söner och döttrar, med får och fäkreatur; ty en HERRENS högtid skola vi hålla."

¹⁰ Då sade han till dem: "Må HERREN: vara med eder lika visst som jag släpper eder med edra kvinnor och barn! Där ser man att I haven ont i sinnet!

¹¹ Nej; I män mån gå åstad och hålla gudstjänst åt HERREN; det var ju detta som I begärden." Och man drev dem ut ifrån Farao.

¹² Och HERREN sade till Mose: "Räck ut din hand över Egyptens land, så att gräshoppor komma över Egyptens land och äta upp alla örter i landet, allt vad haglet har lämnat kvar."

¹³ Då räckte Mose ut sin stav över Egyptens land, och HERREN lät en östanvind blåsa över landet hela den dagen och hela natten; och när det blev morgon, förde östanvinden gräshopporna fram med sig.

¹⁴ Och gräshopporna kommo över hela Egyptens land och slog i stor mängd ned över hela Egyptens område; en sådan myckenhet av gräshoppor hade aldrig tillförne kommit och skall icke heller hädanefter komma.

¹⁵ De övertäckte hela marken, så att marken blev mörk; och de åto upp alla örter i landet och all frukt på träden, allt som haglet hade lämnat kvar; intet grönt blev kvar på träden eller på markens örter i hela Egyptens land.

¹⁶ Då kallade Farao med hast Mose och Aron till sig och sade: "Jag har syndat mot HERREN, eder Gud, och mot eder.

¹⁷ Men förlåt nu min synd denna enda gång; och bedjen till HERREN, eder Gud, att han avvänder allenast denna dödsplåga ifrån mig."

¹⁸ Då gick han ut ifrån Farao och bad till HERREN.

¹⁹ Och HERREN vände om vinden och lät en mycket stark västanvind komma; denna fattade i gräshopporna och kastade dem i Röda havet, så att icke en enda gräshoppa blev kvar inom Egyptens hela område.

²⁰ Men HERREN förstockade Faraos hjärta, så att han icke släppte Israels barn.

²¹ Därefter sade HERREN till Mose: "Räck din hand upp mot himmelen, så skall över Egyptens land komma ett sådant mörker, att man kan taga på det."

²² Då räckte Mose sin hand upp mot himmelen, och ett tjockt mörker kom över hela Egyptens land i tre dagar.

²³ Ingen kunde se den andre, och ingen kunde röra sig från sin plats i tre dagar. Men alla Israels barn hade ljusst där de bodde.

²⁴ Då kallade Farao Mose till sig och sade: "Gån åstad och hållen gudstjänst åt HERREN; låten allenast edra får och fäkreatur bliva kvar. Också edra kvinnor och barn må gå med eder."

²⁵ Men Mose sade: "Du måste ock låta oss få slaktoffer och brännoffer att offra åt HERREN, vår Gud.

²⁶ Också vår boskap måste gå med oss, och icke en klöv får bliva kvar; ty därav måste vi taga det varmed vi skola hålla gudstjänst åt HERREN, vår Gud. Och förrän vi komma dit, veta vi själva icke vad vi böra offra åt HERREN."

- ²⁷ Men HERREN förstockade Faraos hjärta, så att han icke ville släppa dem.
- ²⁸ Och Farao sade till honom: "Gå bort ifrån mig, och tag dig till vara för att ännu en gång komma inför mitt ansikte; ty på den dag du kommer inför mitt ansikte skall du dö."
- ²⁹ Mose svarade: "Du har talat rätt; jag skall icke vidare komma inför ditt ansikte."

KAPITEL 11

Därefter sade HERREN till Mose: "Ännu en plåga skall jag låta komma över Farao och över Egypten; sedan skall han släppa eder härifrån; ja, han skall till och med driva eder ut härifrån, när han släpper eder.

- ² Så tala nu till folket, och säg att var och en av dem, man såväl som kvinna, skall av sin nästa begära klenoder av silver och guld."
- ³ Och HERREN lät folket finna nåd för egyptiernas ögon. Ja, mannen Mose hade stort anseende i Egyptens land, både hos Faraos tjänare och hos folket.
- ⁴ Och Mose sade: "Så säger HERREN: Vid midnattstid skall jag gå fram genom Egypten.
- ⁵ Och då skall allt förstfött i Egyptens land dö, från den förstfödde hos Farao, som sitter på tronen, ända till den förstfödde hos tjänstekvinnan, som arbetar vid handkvarnen, så ock allt förstfött ibland boskapen.
- ⁶ Och ett stort klagorop skall upphävas i hela Egyptens land, sådant att dess like aldrig har varit hört och aldrig mer skall höras.
- ⁷ Men icke en hund skall gläfsa mot någon av Israels barn, varken mot människor eller mot boskap. Så skolen I förnimma att HERREN gör en åtskillnad mellan Egypten och Israel.
- ⁸ Då skola alla dina tjänare här komma ned till mig och buga sig för mig och säga: 'Drag ut, du själv med allt folket som följer dig.' Och sedan skall jag draga ut." Därefter gick han bort ifrån Farao i vredesmod.
- ⁹ Men HERREN sade till Mose: "Farao skall neka att höra eder, på det att jag må låta många under ske i Egyptens land."
- ¹⁰ Och Mose och Aron gjorde alla dessa under inför Farao; men HERREN förstockade Faraos hjärta, så att han icke släppte Israels barn ut ur sitt land.

KAPITEL 12

Och HERREN talade till Mose och Aron i Egyptens land och sade:

- ² Denna månad skall hos eder vara den främsta månaden, den skall hos eder vara den första av årets månader.
- ³ Talen till Israels hela menighet och sägen: På tionde dagen i denna månad skall var hufvud taga sig ett lamm, så att vart hushåll får ett lamm.
- ⁴ Men om hushållet är för litet till ett lamm, så skola hufvuderna och hans närmaste granne taga ett lamm tillsammans, efter personernas antal. För vart lamm skolen I beräkna ett visst antal, i mån av vad var och en äter.
- ⁵ Ett felfritt årsgammalt lamm av hankön skolen I utvälja; av fåren eller av getterna skolen I taga det.
- ⁶ Och I skolen förvara det intill fjortonde dagen i denna månad; då skall man - Israels hela församlade menighet - slakta det vid aftontiden.
- ⁷ Och man skall taga av blodet och stryka på båda dörrposterna och på övre dörrträet i

husen där man äter det.

⁸ Och man skall äta köttet samma natt; det skall vara stekt på eld, och man skall äta det med osyrat bröd jämte bittra örter.

⁹ I skolen icke äta något därav rått eller kokt i vatten, utan det skall vara stekt på eld, med huvud, fötter och innanmäte.

¹⁰ Och I skolen icke lämna något därav kvar till morgonen; skulle något därav bliva kvar till morgonen, skolen I bränna upp det i eld.

¹¹ Och I skolen äta det så: I skolen vara omgjordade kring edra länder, hava edra skor på fötterna och edra stavar i händerna. Och I skolen äta det med hast. Detta är HERRENS Påsk.

¹² Ty jag skall på den natten gå fram genom Egyptens land och slå allt förstfött i Egyptens land, både människor och boskap; och över Egyptens alla gudar skall jag hålla dom; jag är HERREN.

¹³ Och blodet skall vara ett tecken, eder till räddning, på de hus i vilka I ären; ty när jag ser blodet, skall jag gå förbi eder. Och ingen hemsökelse skall drabba eder med fördärv, när jag slår Egyptens land.

¹⁴ Och I skolen hava denna dag till en åminnelse och fira den såsom en HERRENS högtid. Såsom en evärdlig stiftelse skolen I fira den, släkte efter släkte.

¹⁵ I sju dagar skolen I äta osyrat bröd; redan på första dagen skolen I skaffa bort all surdeg ur edra hus. Ty var och en som äter något syrat, från den första dagen till den sjunde, han skall utrotas ur Israel.

¹⁶ På den första dagen skolen I hålla en helig sammankomst; I skolen ock på den sjunde dagen hålla en helig sammankomst. På dem skall intet arbete göras; allenast det som var och en behöver till mat, det och intet annat må av eder tillredas.

¹⁷ Och I skolen hålla det osyrade brödets högtid, eftersom jag på denna samma dag har fört edra härskaror ut ur Egyptens land. Därför skolen I, släkte efter släkte, hålla denna dag såsom en evärdlig stiftelse.

¹⁸ I första månaden, på fjortonde dagen i månaden, om aftonen, skolen I äta osyrat bröd, och I skolen fortfara därmed ända till aftonen på tjuguförsta dagen i månaden.

¹⁹ I sju dagar må ingen surdeg finnas i edra hus; ty var och en som äter något syrligt, han skall utrotas ur Israels menighet, evad han är främling eller inföding i landet.

²⁰ Intet syrligt skolen I äta; var I än ären bosatta skolen I äta osyrat bröd.

²¹ Och Mose kallade till sig alla de äldste i Israel och sade till dem: "Begiven eder hem, och tagen eder ett lamm för vart hushåll och slakten påskalammet.

²² Och tagen en knippa isop och doppen den i blodet som är i skålen, och bestryken det övre dörrträet och båda dörrposterna med blodet som är i skålen; och ingen av eder må gå ut genom sin hus dörr intill morgonen.

²³ Ty HERREN skall gå fram för att hemsöka Egypten; men när ha ser blodet på det övre dörrträet och på de två dörrposterna, skall HERREN gå förbi dörren och icke tillstädja Fördärvaren att komma i i edra hus och hemsöka eder.

²⁴ Detta skolen I hålla; det skall vara en stadga för dig och dina barn till evärdlig tid.

²⁵ Och när I kommen in i det land som HERREN skall giva åt eder, såsom han har lovat, skolen I hålla denna gudstjänst.

²⁶ När då edra barn fråga eder: 'Vad betyder denna eder gudstjänst?',

²⁷ skolen I svara: 'Det är ett påskoffer åt HERREN, därför att han gick förbi Israels barns hus i Egypten, när han hemsökte Egypten, men skonade våra hus.'" Då böjde folket sig ned och tillbad.

- 28 Och Israels barn gingo åstad och gjorde så; de gjorde såsom HERREN hade bjudit Mose och Aron.
- 29 Och vid midnattstiden slog HERREN allt förstfött i Egyptens land, från den förstfödde hos Farao, som satt på tronen, ända till den förstfödde hos fången, som satt i fängelset, så ock allt förstfött ibland boskapen.
- 30 Då stod Farao upp om natten jämte alla sina tjänare och alla egyptier, och ett stort klagorop upphävdes i Egypten; ty intet hus fanns, där icke någon död låg.
- 31 Och han kallade Mose och Aron till sig om natten och sade: "Stån upp och dragen ut från mitt folk, I själva och Israels barn; och gån åstad och hållen gudstjänst åt HERREN, såsom I haven begärt.
- 32 Tagen ock edra får och edra fäkreatur, såsom I haven begärt, och gån åstad, och välsignen därvid mig."
- 33 Och egyptierna trängde på folket för att med hast få dem ut ur landet, ty de tänkte: "Eljest dö vi allasammans."
- 34 Och folket tog med sig sin deg, innan den ännu hade blivit syrad; de togo sina baktråg och lindade in dem i mantlarna och buro dem på sina axlar.
- 35 Och Israels barn hade gjort såsom Mose sade: de hade av egyptierna begärt deras klenoder av silver och guld, så ock kläder.
- 36 Och HERREN hade låtit folket finna nåd för egyptiernas ögon, så att de gåvo dem vad de begärde. Så togo de byte från egyptierna.
- 37 Och Israels barn bröto upp och drogo från Rameses till Suckot, vid pass sex hundra tusen män till fots, förutom kvinnor och barn.
- 38 En hop folk av allahanda slag drog ock åstad med dem, därtill får och fäkreatur, boskap i stor myckenhet.
- 39 Och av degen som de hade fört med sig ur Egypten bakade de osyrade kakor, ty den hade icke blivit syrad; de hade ju drivits ut ur Egypten utan att få dröja; ej heller hade de kunnat tillreda någon reskost åt sig.
- 40 Men den tid Israels barn hade bott i Egypten var fyra hundra trettio år.
- 41 Just på den dag då de fyra hundra trettio åren voro förlidna drogo alla HERRENS härskaror ut ur Egyptens land.
- 42 En HERRENS vakenatt var detta, när han skulle föra dem ut ur Egyptens land; denna samma natt är HERRENS, en högtidsvaka för alla Israels barn, släkte efter släkte.
- 43 Och HERREN sade till Mose och Aron: "Detta är stadgan om påskalammet: Ingen utlänning skall äta därav;
- 44 men en träl som är köpt för penningar må äta därav, sedan du ha omskurit honom.
- 45 En inhysesman och en legodräng må icke äta därav.
- 46 I ett och samma hus skall det ätas; du skall icke föra något av köttet ut ur huset, och intet ben skolen I sönderslå därpå.
- 47 Israels hela menighet skall iakttaga detta.
- 48 Och om någon främling bor hos dig och vill hålla HERRENS påskhögtid, så skall allt mankon hos honom omskäras, och sedan må han komma och hålla den; han skall då vara såsom en inföding i landet. Men ingen oomskuren må äta därav.
- 49 En och samma lag skall gälla för infödingen och för främlingen som bor ibland eder."
- 50 Och alla Israels barn gjorde så; de gjorde såsom HERREN hade bjudit Mose och Aron.
- 51 Så förde då HERREN på denna samma dag Israels barn ut ur Egyptens land, efter deras härskaror.

KAPITEL 13

Och HERREN talade till Mose och sade:

² "Helga åt mig allt förstfött, allt hos Israels barn, som öppnar moderlivet, evad det är människor eller boskap; mig tillhör det.

³ Och Mose sade till folket: "Kommen ihåg denna dag, på vilken I haven dragit ut ur Egypten, ur trädshuset; ty med stark hand har HERREN fört eder ut därifrån. Fördenskull må intet syrat ätas.

⁴ På denna dag i månaden Abib dragen I nu ut.

⁵ Och när HERREN låter dig komma in i kananéernas, hetiternas, amoréernas, hivéernas och jebuséernas land, som han med ed har lovat dina fäder att giva dig, ett land som flyter av mjölk och honung, då skall du hålla denna gudstjänst i denna månad:

⁶ I sju dagar skall du äta osyrat bröd, och på sjunde dagen skall hållas en HERRENS högtid.

⁷ Under de sju dagarna skall man äta osyrat bröd; intet syrat skall man se hos dig, ej heller skall man se någon surdeg hos dig, i hela ditt land.

⁸ Och du skall på den dagen berätta för din son och säga: 'Sådant gör jag av tacksamhet för vad HERREN gjorde med mig, när jag drog ut ur Egypten.'

⁹ Och det skall vara för dig såsom ett tecken på din hand och såsom ett påminnelsemärke på din panna, för att HERRENS lag må vara i din mun; ty med stark hand har HERREN fört dig ut ur Egypten.

¹⁰ Och denna stadga skall du hålla på bestämd tid, år efter år.

¹¹ Och när HERREN låter dig komma in i kananéernas land, såsom han med ed har lovat dig och dina fäder, och giver det åt dig,

¹² då skall du överlämna åt HERREN allt det som öppnar moderlivet. Allt som öppnar moderlivet av det som födes bland din boskap skall, om det är hankön, höra HERREN till.

¹³ Men allt bland åsnor som öppnar moderlivet skall du lösa med ett får, och om du icke vill lösa det, skall du krossa nacken på det. Och allt förstfött av människa bland dina söner skall du lösa.

¹⁴ Och när din son i framtiden frågar dig: 'Vad betyder detta?', skall du svara honom så: 'Med stark hand har HERREN fört oss ut ur Egypten, ur trädshuset;

¹⁵ ty då Farao i sin hårdnackethet icke ville släppa oss, dräpte HERREN allt förstfött i Egyptens land, det förstfödda såväl ibland människor som ibland boskap. Därför offrar jag åt HERREN allt som öppnar moderlivet och är hankön, och allt förstfött bland mina söner löser jag.'

¹⁶ Och det skall vara såsom ett tecken på din hand och såsom ett märke på din panna; ty med stark hand har HERREN fört oss ut ur Egypten."

¹⁷ När Farao nu hade släppt folket, förde Gud dem icke på den väg som gick igenom filistéernas land, fastän denna var den genaste; ty Gud tänkte att folket, när det fick se krig hota, kunde ångra sig och vända tillbaka till Egypten;

¹⁸ därför lät Gud folket taga en omväg genom öknen åt Röda havet till. Och Israels barn drogo väpnade upp ur Egyptens land.

¹⁹ Och Mose tog med sig Josefs ben; ty denne hade tagit en ed av Israels barn och sagt: "När Gud ser till eder, fören då mina ben härifrån med eder."

²⁰ Så bröto de upp från Suckot och lägrade sig i Etam, där öknen begynte.

²¹ Och HERREN gick framför dem, om dagen i en molnstod, för att leda dem på vägen,

och om natten i en eldstod, för att lysa dem; så kunde de tåga både dag och natt.

²² Molnstoden upphörde icke om dagen att gå framför folket, ej heller eldstoden om natten.

KAPITEL 14

Och HERREN talade till Mose och sade:

² "Säg till Israels barn att de skola vända om och lägga sig framför Pi-Hahiot, mellan Migdol och havet; mitt framför Baal-Sefon skolen I lägga eder vid havet.

³ Men Faraos skall tänka att Israels barn hava farit vilse i landet och blivit instängda i öknen.

⁴ Och jag skall förstocka Faraos hjärta, så att han förföljer dem; och jag skall förhärliga mig på Faraos och hela hans här, på det att egyptierna må förnimma att jag är HERREN." Och de gjorde så.

⁵ Då man nu berättade för konungen i Egypten att folket hade flytt, förvandlades Faraos och hans tjänares hjärtan mot folket, och de sade: "Huru illa gjorde vi icke, när vi släppte Israel, så att de nu icke mer skola tjäna oss!"

⁶ Och han lät spänna för sina vagnar och tog sitt folk med sig;

⁷ han tog sex hundra utvalda vagnar, och alla vagnar som eljest funnos i Egypten, och kämpar på dem alla.

⁸ Ty HERREN förstockade Faraos, den egyptiske konungens, hjärta, så att han förföljde Israels barn, när de nu drogo ut med upplyft hand.

⁹ Och egyptierna, alla Faraos hästar, vagnar och ryttare och hela hans här, förföljde dem och hunno upp dem, där de voro lägrade vid havet, vid Pi-Hahiot, framför Baal-Sefon.

¹⁰ När så Faraos var helt nära, lyfte Israels barn upp sina ögon och fingo se att egyptierna kommo tågande efter dem. Då blevo Israels barn mycket förskräckta och ropade till HERREN.

¹¹ Och de sade till Mose: "Funnos då inga gravar i Egypten, eftersom du har fört oss hit till att dö i öknen? Huru illa gjorde du icke mot oss, när du förde oss ut ur Egypten!"

¹² Var det icke det vi sade till dig i Egypten? Vi sade ju: 'Låt oss vara, så att vi få tjäna egyptierna.' Ty det vore oss bättre att tjäna egyptierna än att dö i öknen."

¹³ Då svarade Mose folket: "Frukten icke; stå fasta, så skolen I se vilken frälsning HERREN i dag skall bereda eder; ty aldrig någonsin skolen I mer få se egyptierna så, som I sen dem i dag.

¹⁴ HERREN skall strida för eder, och I skolen vara stilla därvid."

¹⁵ Och HERREN sade till Mose: "Varför ropar du till mig? Säg till Israels barn att de draga vidare.

¹⁶ Men lyft du upp din stav, och räck ut din hand över havet, och klyv det itu, så att Israels barn kunna gå mitt igenom havet på torr mark.

¹⁷ Och se, jag skall förstocka egyptiernas hjärtan, så att de följa efter dem; och jag skall förhärliga mig på Faraos och hela hans här, på hans vagnar och ryttare.

¹⁸ Och egyptierna skola förnimma att jag är HERREN, när jag förhärligar mig på Faraos, på hans vagnar och ryttare."

¹⁹ Och Guds ängel, som hade gått framför Israels här, flyttade sig nu och gick bakom dem; molnstoden, som hade gått framför dem, flyttade sig och tog plats bakom dem.

²⁰ Den kom så emellan egyptiernas här och Israels här; och molnet var där med mörker,

men tillika upplyste det natten. Så kunde den ena hären icke komma inpå den andra under hela natten.

21 Och Mose räckte ut sin hand över havet; då drev HERREN undan havet genom en stark östanvind som blåste hela natten, och han gjorde så havet till torrt land; och vattnet klövs itu.

22 Och Israels barn gingo mitt igenom havet på torr mark, under det att vattnet stod såsom en mur till höger och till vänster om dem.

23 Och egyptierna, alla Faraos hästar, vagnar och ryttare, förföljde dem och kommo efter dem ut till mitten av havet.

24 Men när morgonväkten var inne, blickade HERREN på egyptiernas här ur eldstoden och molnskyn och sände förvirring i egyptiernas här;

25 och han lät hjulen falla ifrån deras vagnar, så att det blev dem svårt att komma framåt. Då sade egyptierna: "Låt oss fly för Israel, ty HERREN strider för dem mot egyptierna."

26 Men HERREN sade till Mose: "Räck ut din hand över havet, så att vattnet vänder tillbaka och kommer över egyptierna, över deras vagnar och ryttare."

27 Då räckte Mose ut sin hand över havet, och mot morgonen vände havet tillbaka till sin vanliga plats, och egyptierna som flydde möttes därav; och HERREN kringströdde egyptierna mitt i havet.

28 Och vattnet som vände tillbaka övertäckte vagnarna och ryttarna, hela Faraos här, som hade kommit efter dem ut i havet; icke en enda av dem kom undan.

29 Men Israels barn gingo på torr mark mitt igenom havet, och vattnet stod såsom en mur till höger och till vänster om dem.

30 Så frälste HERREN på den dagen Israel från egyptiernas hand, och Israel såg egyptierna ligga döda på havsstranden.

31 Och när Israel såg huru HERREN hade bevisat sin stora makt på egyptierna, fruktade folket HERREN; och de trodde på HERREN och på hans tjänare Mose.

KAPITEL 15

Då sjöngo Mose och Israels barn denna lovsång till HERRENS ära; de sade: "Jag vill sjunga till HERRENS ära, ty högt är han upphöjd. Häst och man störtade han i havet.

2 HERREN är min starkhet och min lovsång, Och han blev mig till frälsning. Han är min Gud, jag vill ära honom, min faders Gud, jag vill upphöja honom.

3 HERREN är en stridsman, 'HERREN' är hans namn.

4 Faraos vagnar och härsmakt kastade han i havet, hans utvalda kämpar dränktes i Röda havet.

5 De övertäcktes av vattenmassor, sjönko i djupet såsom stenar.

6 Din högra hand, HERRE, du härlige och starke, din högra hand, HERRE, krossar fienden.

7 Genom din stora höghet slår du ned dina motståndare; du släpper lös din förgrymmelse, den förtär dem såsom strå.

8 För en frysning av din näsa uppdämdes vattnen, böljorna reste sig och samlades hög, vattenmassorna stelnade i havets djup.

9 Fienden sade: 'Jag vill förfölja dem, hinna upp dem, jag vill utskifta byte, släcka min hämnd på dem; jag vill draga ut mitt svärd, min hand skall förgöra dem.'

10 Du andades på dem, då övertäckte dem havet; de sjönko såsom bly i de väldiga

vattnen.

- 11** Vilken bland gudar liknar dig, HERRE? Vem är dig lik, du härlige och helige, du fruktansvärde och högtlovade, du som gör under?
- 12** Du räckte ut din högra hand, då uppslukades de av jorden.
- 13** Men du ledde med din nåd det folk du hade förlöslat, du förde dem med din makt till din heliga boning.
- 14** Folken hörde det och måste då darra, av ångest grepos Filisteens inbyggare.
- 15** Då förskräcktes Edoms furstar, Moabs hövdingar grepos av bävan, alla Kanaans inbyggare försmälte av ångest.
- 16** Ja, över dem faller förskräckelse och fruktan; för din arms väldighet stå de såsom förstenade, medan ditt folk tågar fram, o HERRE medan det tågar fram, det folk du har förvärvat.
- 17** Du för dem in och planterar dem på din arvedels berg, på den plats, o HERRE, som du har gjort till din boning, i den helgedom, Herre, som dina händer hava berett.
- 18** HERREN är konung alltid och evinnerligen!"
- 19** Ty när Faraos hästar med hans vagnar och ryttare hade kommit ned i havet, lät HERREN havets vatten vända tillbaka och komma över dem, sedan Israels barn på torr mark hade gått mitt igenom havet.
- 20** Och profetissan Mirjam, Arons syster, tog en puka i sin hand, och alla kvinnorna följde efter henne med pukor och dans.
- 21** Och Mirjam sjöng för dem: "Sjungen till HERRENS ära, ty högt är han upphöjd. Häst och man störtade han i havet."
- 22** Därefter lät Mose israeliterna bryta upp från Röda havet, och de drogo ut i öknen Sur; och tre dagar vandrade de i öknen utan att finna vatten.
- 23** Så kommo de till Mara; men de kunde icke dricka vattnet i Mara, ty det var bittert. Därav fick stället namnet Mara.
- 24** Då knorrade folket emot Mose och sade: "Vad skola vi dricka?"
- 25** Men han ropade till HERREN; och HERREN visade honom ett visst slags trä, som han kastade i vattnet, och så blev vattnet sött. Där förelade han folket lag och rätt, och där satte han det på prov.
- 26** Han sade: "Om du hör HERRENS, din Guds, röst och gör vad rätt är i hans ögon och lyssnar till hans bud och håller alla hans stadgar, så skall jag icke lägga på dig någon av de sjukdomar som jag lade på egyptierna, ty jag är HERREN, din läkare."
- 27** Sedan kommo de till Elim; där funnos tolv vattenkällor och sjuttio palmträd. Och de lägrade sig där vid vattnet.

KAPITEL 16

Därefter bröt Israels barns hela menighet upp från Elim och kom till öknen Sin, mellan Elim och Sinai, på femtonde dagen i andra månaden efter sitt utåg ur Egyptens land.

- 2** Och Israels barns hela menighet knorrade emot Mose och Aron i öknen;
- 3** Israels barn sade till dem: "Ack att vi hade fått dö för HERRENS hand i Egyptens land, där vi sutto vid köttgrytorna och hade mat nog att äta! Men I haven fört oss hitut i öknen för att låta hela denna hop dö av hunger."
- 4** Då sade HERREN till Mose: "Se, jag vill låta bröd från himmelen regna åt eder. Och folket skall gå ut och samla för var dag så mycket som behöves. Så skall jag sätta dem på

prov, för att se om de vilja vandra efter min lag eller icke.

⁵ Och när de på den sjätte dagen tillreda vad de hava fört hem, skall det vara dubbelt mot vad de eljest för var dag samla in."

⁶ Och Mose och Aron sade till alla Israels barn: "I afton skolen I förnimma att det är HERREN som har fört eder ut ur Egyptens land,

⁷ och i morgon skolen I se HERRENS härlighet, HERREN har nämligen hört huru I knorren mot honom. Ty vad äro vi, att I knorren mot oss?"

⁸ Och Mose sade ytterligare: "Detta skall ske därigenom att HERREN i afton giver eder kött att äta, och i morgon bröd att mätta eder med då nu HERREN har hört huru I knorren mot honom. Ty vad äro vi? Det är icke mot oss I knorren, utan mot HERREN."

⁹ Och Mose sade till Aron: "Säg till Israels barns hela menighet Träden fram inför HERREN, ty han har hört huru I knorren."

¹⁰ När sedan Aron talade till Israels barns hela menighet, vände de sig mot öknen, och se, då visade sig HERRENS härlighet i molnskyn.

¹¹ Och HERREN talade till Mose och sade:

¹² "Jag har hört huru Israels barn knorra. Tala till dem och säg: Vid aftontiden skolen I få kött att äta och i morgon skolen I få bröd att mätta eder med; så skolen I förnimma att jag är HERREN, eder Gud."

¹³ Och om aftonen kommo vaktlar och övertäckte lägret, och följande morgon låg dagg fallen runt omkring lägret.

¹⁴ Och när daggen som hade fallit gick bort, se, då låg över öknen på jorden något fint, såsom fjäll, något fint, likt rimfrost.

¹⁵ När Israels barn sågo detta, frågade de varandra: "Vad är det?" Ty de visste icke vad det var. Men Mose sade till dem: "Detta är brödet som HERREN har givit eder till föda.

¹⁶ Och så har HERREN bjudit: Samlen därav, var och en så mycket han behöver till mat; en gomer på var person skolen I taga, efter antalet av edert husfolk, var och en åt så många som han har i sitt tält."

¹⁷ Och Israels barn gjorde så, och den ene samlade mer, den andre mindre.

¹⁸ Men när de mätte upp det med gomer-mått, hade den som hade samlat mycket intet till överlopps, och de som hade samlat litet, honom fattades intet; var och en hade så mycket samlat, som han behövde till mat.

¹⁹ Och Mose sade till dem: "Ingen må behålla något kvar härav till i morgon.

²⁰ Men de lydde icke Mose, utan somliga behöllo något därav kvar till följande morgon. Då växte maskar däri, och det blev illaluktande. Och Mose blev förtörnad på dem.

²¹ Så samlade de därav var morgon, var och en så mycket han behövde till mat. Men när solhettan kom smälte det bort.

²² På den sjätte dagen hade de samlat dubbelt så mycket av brödet, två gomer för var och en. Och menighetens hövdingar kommo alla och omtalade detta för Mose.

²³ Då sade han till dem: "Detta är efter HERRENS ord; i morgon är sabbatsvila, en HERRENS heliga sabbat. Baken nu vad I viljen baka, och koken vad I viljen koka, men allt som är till överlopps skolen I ställa i förvar hos eder till i morgon."

²⁴ Och de ställde det i förvar till följande morgon, såsom Mose hade bjudit; och nu blev det icke illaluktande, ej heller kom mask däri.

²⁵ Och Mose sade: "Äten det i dag, ty i dag är HERRENS sabbat; i dag skolen I intet finna på marken.

²⁶ I sex dagar skolen I samla därav, men på sjunde dagen är sabbat; då skall intet vara att

finna."

²⁷ Likväl gingo några av folket på den sjunde dagen ut för att samla, men de funno intet.

²⁸ Då sade HERREN till Mose: "Huru länge viljen I vara motsträviga och icke hålla mina bud och lagar?"

²⁹ Se, HERREN har givit eder sabbaten; därför giver han eder på den sjätte dagen bröd för två dagar. Så stannen då hemma, var och en hos sig; ingen må gå hemifrån på den sjunde dagen."

³⁰ Alltså höll folket sabbat på den sjunde dagen.

³¹ Och Israels barn kallade det manna. Och det liknade korianderfrö, det var vitt, och det smakade såsom semla med honung.

³² Och Mose sade: "Så har HERREN bjudit: En gomer härav skall förvaras åt edra efterkommande, för att de må se det bröd som jag gav eder att äta i öknen, när jag förde eder ut ur Egyptens land.

³³ Och Mose sade till Aron: "Tag ett kärl och lägg däri en gomer manna, och ställ det inför HERREN till att förvaras åt edra efterkommande."

³⁴ Då gjorde man såsom HERREN hade bjudit Mose, och Aron ställde det framför vittnesbördet till att förvaras.

³⁵ Och Israels barn åto manna i fyrtio år, till dess de kommo till bebott land; de åto manna, till dess de kommo till gränsen av Kanaans land. -

³⁶ En gomer är tiondedelen av en efa.

KAPITEL 17

Därefter bröt Israels barns hela menighet upp från öknen Sin och tågade från lägerplats till lägerplats, efter HERRENS befallning. Och de lägrade sig i Refidim; där hade folket intet vatten att dricka.

² Då begynte folket tvista med Mose och sade: "Given oss vatten att dricka." Mose svarade dem: "Varför tvisten I med mig? Varför fresten I HERREN?"

³ Men eftersom folket där törstade efter vatten, knorrade de ytterligare emot Mose och sade: "Varför har du fört oss upp ur Egypten, så att vi, våra barn och vår boskap nu måste dö av törst?"

⁴ Då ropade Mose till HERREN och sade: "Vad skall jag göra med detta folk? Det fattas icke mycket i att de stena mig."

⁵ HERREN svarade Mose: "Gå framför folket, och tag med dig några av de äldste i Israel. Och tag i din hand staven med vilken du slog Nilfloden, och begiv dig åstad.

⁶ Se, jag vill stå där framför dig på Horebs klippa, och du skall slå på klippan, och vatten skall då komma ut ur den, så att folket får dricka." Och Mose gjorde så inför de äldste i Israel.

⁷ Och han gav stället namnet Massa och Meriba, därför att Israels barn hade tvistat och frestat HERREN och sagt: "Är HERREN ibland oss eller icke?"

⁸ Därefter kom Amalek och gav sig i strid med Israel i Refidim.

⁹ Då sade Mose till Josua: "Välj ut manskap åt oss, och drag så åstad till strid mot Amalek. I morgon skall jag ställa mig överst på höjden, med Guds stav i min hand."

¹⁰ Och Josua gjorde såsom Mose hade tillsagt honom, och gav sig i strid med Amalek. Men Mose, Aron och Hur stego upp överst på höjden.

¹¹ Och så länge Mose höll upp sin hand, rådde Israel, men när han lät sin hand sjunka,

rådde Amalek.

¹² Och när Moses händer blevo tunga, togo de en sten och lade under honom, och på den satte han sig; sedan stödde Aron och Hur hans händer, en på vardera sidan. Så höllos hans händer stadiga, till dess solen gick ned.

¹³ Och Josua slog Amalek och dess folk med svärdsegg.

¹⁴ Och HERREN sade till Mose: "Teckna upp detta till en åminnelse i en bok, och inpräglade det hos Josua, ty jag skall så i grund utplåna minnet av Amalek, att det icke mer skall finnas under himmelen."

¹⁵ Och Mose byggde ett altare och gav det namnet HERREN mitt baner.

¹⁶ Och han sade: "Ja, jag lyfter min hand upp mot HERRENS tron och betygar att HERREN skall strida mot Amalek från släkte till släkte."

KAPITEL 18

Och Jetro, prästen i Midjan, Moses svärfader, fick höra allt vad Gud hade gjort med Mose och med sitt folk Israel, huru HERREN hade fört Israel ut ur Egypten.

² Då tog Jetro, Moses svärfader, med sig Sippora, Moses hustru, som denne förut hade sänt hem,

³ så ock hennes två söner - av dessa hade den ene fått namnet Gersom, "ty", sade Mose, "jag är en främling i ett land som icke är mitt",

⁴ och den andre namnet Elieser, "ty", sade han, "min faders Gud blev mig till hjälp och räddade mig ifrån Faraos svärd". -

⁵ Då så Jetro, Moses svärfader, kom med Moses söner och hans hustru till honom i öknen, där han hade slagit upp sitt läger vid Guds berg,

⁶ lät han säga till Mose: "Jag, din svärfader Jetro, kommer till dig med din hustru och hennes båda söner."

⁷ Då gick Mose sin svärfader till mötes och bugade sig för honom och kysste honom. Och när de hade hälsat varandra, gingo de in i tältet.

⁸ Och Mose förtäljde för sin svärfader allt vad HERREN hade gjort med Faraos och egyptierna, för Israels skull, och alla de vedermödor som de hade haft att utstå på vägen, och huru HERREN hade räddat dem.

⁹ Och Jetro fröjdade sig över allt det goda som HERREN hade gjort mot Israel, i det han hade räddat dem ur egyptiernas hand.

¹⁰ Och Jetro sade: "Lovad vare HERREN, som har räddat eder ur egyptiernas hand och ur Faraos hand, HERREN, som har räddat folket undan egyptiernas hand!"

¹¹ Nu vet jag att HERREN är större än alla andra gudar, ty så bevisade han sig, när man handlade övermodigt mot detta folk."

¹² Och Jetro, Moses svärfader, frambar ett brännoffer och några slaktoffer åt Gud; och Aron och alla de äldste i Israel kommo och höllo måltid med Moses svärfader inför Gud.

¹³ Dagen därefter satte Mose sig för att döma folket, och folket stod omkring Mose från morgonen ända till aftonen.

¹⁴ Då nu Moses svärfader såg allt vad han hade att beställa med folket, sade han: "Vad är det allt du har att bestyra med folket? Varför sitter du här till doms ensam under det att allt folket måste stå omkring dig från morgonen ända till aftonen?"

¹⁵ Mose svarade sin svärfader: "Folket kommer till mig för att fråga Gud.

¹⁶ De komma till mig, när de hava någon rättssak, och jag dömer då mellan dem; och jag

kungör då för dem Guds stadgar och lagar."

17 Då sade Moses svärfader till honom: "Du går icke till väga på det rätta sättet.

18 Både du själv och folket omkring dig måsten ju bliva uttröttade; ett sådant förfaringssätt är dig för svårt, du kan icke ensam bestyra detta.

19 Så lyssna nu till mina ord; jag vill giva dig ett råd, och Gud skall vara med dig. Du må vara folkets målsman inför Gud och framlägga deras ärenden inför Gud.

20 Och du må upplysa dem om stadgar och lagar och kungöra dem den väg de skola vandra och vad de skola göra.

21 Men sök ut åt dig bland allt folket dugande män som frukta Gud, pålitliga män som hata orätt vinning, och sätt dessa till föreståndare för dem, somliga över tusen, andra över hundra, andra över femtio och andra över tio.

22 Dessa må alltid döma folket. Kommer något viktigare ärende före, må de hänskjuta det till dig, men alla ringare ärenden må de själva avdöma. Så skall du göra din börda lättare, därigenom att de bära den med dig.

23 Om du vill så göra och Gud så bjuder dig, skall du kunna hålla ut; och allt folket här skall då kunna gå hem i frid."

24 Och Mose lyssnade till sin svärfaders ord och gjorde allt vad denne hade sagt.

25 Mose utvalde dugande män ur hela Israel och gjorde dem till huvudmän för folket, till föreståndare somliga över tusen, andra över hundra, andra över femtio och andra över tio.

26 Dessa skulle alltid döma folket. Alla svårare ärenden skulle de hänskjuta till Mose, men alla ringare ärenden skulle de själva avdöma.

27 Därefter lät Mose sin svärfader fara hem, och denne begav sig till sitt land igen.

KAPITEL 19

På den dag då den tredje månaden ingick efter Israels barns uttåg ur Egyptens land kommo de in i Sinais öken.

2 Ty de bröto upp från Refidim och kommo så till Sinais öken och lägrade sig i öknen; Israel lägrade sig där mitt emot berget.

3 Och Mose steg upp till Gud; då ropade HERREN till honom uppifrån berget och sade: "Så skall du säga till Jakobs hus, så skall du förkunna för Israels barn:

4 'I haven själva sett vad jag har gjort med egyptierna, och huru jag har burit eder på örvingar och fört eder till mig.

5 Om I nu hören min röst och hållen mitt förbund, så skolen I vara min egendom framför alla andra folk, ty hela jorden är min;

6 Och I skolen vara mig ett rike av präster och ett heligt folk.' Detta är vad du skall tala till Israels barn.

7 När Mose kom tillbaka, sammankallade han de äldste i folket och förelade dem allt detta som HERREN hade bjudit honom.

8 Då svarade allt folket med en mun och sade: "Allt vad HERREN har talat vilja vi göra." Och Mose gick tillbaka till HERREN med folkets svar.

9 Och HERREN sade till Mose: "Se, jag skall komma till dig i en tjock molnsky, för att folket skall höra, när jag talar med dig, och så tro på dig evärdligen." Och Mose framförde folkets svar till HERREN.

10 Då sade HERREN till Mose: "Gå till folket, och helga dem i dag och i morgon, och I åt dem två sina kläder.

- 11** Och må de hålla sig redo till i övermorgon; ty i övermorgon skall HERREN stiga ned på Sinai berg inför allt folkets ögon.
- 12** Och du skall märka ut en gräns för folket runt omkring och säga: 'Tagen eder till vara för att stiga upp på berget eller komma vid dess fot. Var och en som kommer vid berget skall straffas med döden;
- 13** men ingen hand må komma vid honom, utan han skall stenas eller skjutas ihjäl. Evad det är djur eller människa, skall en sådan mista livet.' När jubelhornet ljuder med utdragen ton, då må de stiga upp på berget."
- 14** Och Mose steg ned från berget till folket och helgade folket, och de tvådde sina kläder.
- 15** Och han sade till folket: "Hållen eder redo till i övermorgon; ingen komme vid en kvinna."
- 16** På tredje dagen, när det hade blivit morgon, begynte det dundra och blixtra, och en tung molnsky kom över berget, och ett mycket starkt basunljud hördes; och allt folket i lägret bävade.
- 17** Men Mose förde folket ut ur lägret, Gud till mötes; och de ställde sig nedanför berget.
- 18** Och hela Sinai berg höljdes i rök, vid det att HERREN kom ned därpå i eld; och en rök steg upp därifrån, lik röken från en smältugn, och hela berget bävade storligen.
- 19** Och basunljudet blev allt starkare och starkare. Mose talade, och Gud svarade honom med hög röst.
- 20** Och HERREN steg ned på Sinai berg, på toppen av berget, och HERREN kallade Mose upp till bergets topp; då steg Mose ditupp.
- 21** Och HERREN sade till Mose: "Stig ned och varna folket, så att de icke tränga sig fram för att se HERREN, ty då skola många av dem falla.
- 22** Jämväl prästerna, som få nalkas HERREN, skola helga sig, för att HERREN icke må låta dem drabbas av fördärv."
- 23** Men Mose svarade HERREN: "Folket kan icke stiga upp på Sinai berg, ty du har själv varnat oss och sagt att jag skulle märka ut en gräns omkring berget och helga det."
- 24** Då sade HERREN till honom: "Gå ditned, och kom sedan åter upp och hav Aron med dig. Men prästerna och folket må icke tränga sig fram för att stiga upp till HERREN på det att han icke må låta dem drabbas av fördärv."
- 25** Och Mose steg ned till folket och sade dem detta.

KAPITEL 20

Och Gud talade alla dessa ord och sade:

- 2** Jag är HERREN, din Gud, som har fört dig ut ur Egyptens land, ur trälldomshuset.
- 3** Du skall inga andra gudar hava jämte mig.
- 4** Du skall icke göra dig något beläte eller någon bild, vare sig av det som är uppe i himmelen, eller av det som är nere på jorden, eller av det som är i vattnet under jorden.
- 5** Du skall icke tillbedja sådana, ej heller tjäna dem; ty jag, HERREN, din Gud, är en nitälskande Gud, som hemsöker fädernas missgärning på barn och efterkommande i tredje och fjärde led, när man hatar mig,
- 6** men som gör nåd med tusenden, när man älskar mig och håller mina bud.
- 7** Du skall icke missbruka HERRENS, din Guds, namn, ty HERREN skall icke låta den bliva ostraffad, som missbrukar hans namn.
- 8** Tänk på sabbatsdagen, så att du helgar den.

- ⁹ Sex dagar skall du arbeta och förrätta alla dina sysslor;
- ¹⁰ men den sjunde dagen är HERRENS, din Guds, sabbat; då skall du ingen syssla förrätta, ej heller din son eller din dotter, ej heller din tjänare eller din tjänarinna eller din dragare, ej heller främlingen som är hos dig inom dina portar.
- ¹¹ Ty på sex dagar gjorde HERREN himmelen och jorden och havet och allt vad i dem är, men han vilade på sjunde dagen; därför har HERREN välsignat sabbatsdagen och helgat den.
- ¹² Hedra din fader och din moder, för att du må länge leva i det land som HERREN, din Gud, vill giva dig.
- ¹³ Du skall icke dräpa.
- ¹⁴ Du skall icke begå äktenskapsbrott.
- ¹⁵ Du skall icke stjäla.
- ¹⁶ Du skall icke bära falskt vittnesbörd mot din nästa.
- ¹⁷ Du skall icke hava begärelse till din nästas hus. Du skall icke hava begärelse till din nästas hustru, ej heller till hans tjänare eller hans tjänarinna, ej heller till hans ox eller hans åsna, ej heller till något annat som tillhör din nästa.
- ¹⁸ Och allt folket förnam dundret och eldslågorna och basunljudet och röken från berget; och när folket förnam detta, bävade de och höllo sig på avstånd.
- ¹⁹ Och de sade till Mose: "Tala du till oss, så vilja vi höra, men låt icke Gud tala till oss, på det att vi icke må dö."
- ²⁰ Men Mose sade till folket: "Frukten icke, ty Gud har kommit för att sätta eder på prov, och för att I skolen hava hans fruktan för ögonen, så att I icke synden."
- ²¹ Alltså höll folket sig på avstånd, under det att Mose gick närmare till töcknet i vilket Gud var.
- ²² Och HERREN sade till Mose: Så skall du säga till Israels barn: I haven själva förnummit att jag har talat till eder från himmelen.
- ²³ I skolen icke göra eder gudar jämte mig; gudar av silver eller guld skolen I icke göra åt eder.
- ²⁴ Ett altare av jord skall du göra åt mig och offra därpå dina brännoffer och tackoffer, din småboskap och dina fäkreatur. Överallt på den plats där jag stiftar en åminnelse åt mitt namn skall jag komma till dig och välsigna dig.
- ²⁵ Men om du vill göra åt mig ett altare av stenar, så må du icke bygga det av huggen sten; ty om du kommer vid stenen med din mejsel, så oskärar du den.
- ²⁶ Icke heller må du stiga upp till mitt altare på trappor, på det att icke din blygd må blottas därinvid.

KAPITEL 21

Dessa äro de rätter som du skall förelägga dem:

- ² Om du köper en hebreisk träl, skall han tjäna i sex år, men på det sjunde skall han givas fri, utan lösen.
- ³ Har han kommit allena, så skall han givas fri allena; var han gift, så skall hans hustru givas fri med honom.
- ⁴ Har hans herre givit honom en hustru, och har denna fött honom söner eller döttrar, så skola hustrun och hennes barn tillhöra hennes herre, och allenast mannen skall givas fri.
- ⁵ Men om trälen säger: "Jag har min herre, min hustru och mina barn så kära, att jag icke

vill givas fri",

⁶ då skall hans herre föra honom fram för Gud och ställa honom vid dörren eller dörrposten, och hans herre skall genomborra hans öra med en syl; därefter vare han hans träl evärdligen.

⁷ Om någon säljer sin dotter till trälinna, så skall hon icke givas fri såsom trälarna givas fria.

⁸ Misshagar hon sin herre, sedan denne förut har ingått förbindelse med henne, så låte han henne köpas fri. Till främmande folk have han icke makt att sälja henne, när han så har handlat trolöst mot henne.

⁹ Men om han låter sin son ingå förbindelse med henne, så förünne han henne döttrars rätt.

¹⁰ Tager han sig ännu en hustru, så göre han icke någon minskning i den förras kost, beklädnad eller äktenskapsrätt.

¹¹ Om han icke låter henne njuta sin rätt i dessa tre stycken, så skall hon givas fri, utan lösen och betalning.

¹² Den som slår någon, så att han dör, han skall straffas med döden.

¹³ Men om han icke traktade efter den andres liv, utan Gud lät denne oförvarandes träffas av hans hand, så skall jag anvisa dig en ort dit han kan fly.

¹⁴ Men om någon begår det dådet att han dräper sin nästa med list, så skall du gripa honom, vore han ock invid mitt altare, och han måste dö.

¹⁵ Den som slår sin fader eller sin moder, han skall straffas med döden.

¹⁶ Den som stjälar en människa, vare sig han sedan säljer den stulne, eller denne finnes kvar hos honom, han skall straffas med döden.

¹⁷ Den som uttalar förbannelser över sin fader eller sin moder, han skall straffas med döden.

¹⁸ Om män tvista med varandra, och den ene slår den andre med en sten eller med knuten hand, så att denne väl icke dör, men bliver sängliggande,

¹⁹ dock att han sedan kommer sig och kan gå ute, stödd vid sin stav, så skall den som slog honom vara fri ifrån straff; allenast ersätte han honom för den tid han har förlorat och besörje sjukvård åt honom.

²⁰ Om någon slår sin träl eller sin trälinna med en käpp, så att den slagne dör under hans hand, så skall han straffas därför.

²¹ Men om den slagne lever en eller två dagar, skall han icke straffas, ty det var hans egna penningar.

²² Om män träta med varandra, och någon av dem stöter till en havande kvinna, så att hon föder fram sitt foster, men eljest ingen olycka sker, så böte han vad kvinnans man ålägger honom och betale efter skiljedomares prövning.

²³ Men om olycka sker, skall liv givas för liv,

²⁴ öga för öga, tand för tand, hand för hand, fot för fot,

²⁵ brännskada för brännskada, sår för sår, blånad för blånad.

²⁶ Om någon slår sin träl eller sin trälinna i ögat och fördärvar det, så släppe han den skadade fri, till ersättning för ögat.

²⁷ Sammalunda, om någon slår ut en tand på sin träl eller sin trälinna, så släppe han den skadade fri, till ersättning för tanden.

²⁸ Om en oxe stångar någon till döds, man eller kvinna, så skall oxen stenas, och köttet må icke ätas; men oxens ägare vara fri ifrån straff.

- ²⁹ Men om oxen förut har haft vanan att stångas, och hans ägare har blivit varnad, men denne ändå icke tager vara på honom, och oxen så dödar någon, man eller kvinna, då skall oxen stenas, och hans ägare skall ock dödas.
- ³⁰ Men skulle lösepenning bliva denne ålagd, så give han till lösen för sitt liv så mycket som åläggges honom.
- ³¹ Är det en gosse eller en flicka som har blivit stångad av oxen, så skall med denne förfaras efter samma lag.
- ³² Men om oxen stångar en träl eller en trälinna, så skall ägaren giva åt den stångades herre trettio siklar silver, och oxen skall stenas.
- ³³ Om någon öppnar en brunn, eller om någon gräver en ny brunn och icke täcker över den, och sedan en oxe eller en åsna faller däri,
- ³⁴ så skall brunnens ägare giva ersättning i penningar åt djurets ägare, men den döda kroppen skall vara hans.
- ³⁵ Om någons oxe stångar en annans oxe, så att denne dör, så skola de sälja den levande oxen och dela betalningen för honom och därjämte dela den döda kroppen.
- ³⁶ Var det däremot känt att oxen förut hade vanan att stångas, men tog hans ägare ändå icke vara på honom, så skall han ersätta oxe med oxe, men den döda kroppen skall vara hans.

KAPITEL 22

- O**m någon stjälar en oxe eller ett får och slaktar eller säljer djuret, så skall han giva fem oxar i ersättning för oxen, och fyra får för fåret.
- ² Ertappas tjuven vid inbrottet och bliver slagen till döds, så vilar ingen blodskuld på dråparen.
- ³ Men hade solen gått upp, när de skedde, då är det blodskuld. Tjuven skall giva full ersättning; äger han intet, så skall han säljas, till gäldande av vad han har stulit.
- ⁴ Om det stulna djuret, det må vara oxe eller åsna eller får, påträffas levande i hans våld, skall han giva dubbel ersättning.
- ⁵ Om någon låter avbeta en åker eller vingård, eller släpper sin boskap lös, så att denna betar på en annans åker, då skall han ersätta skadan med det bästa från sin åker och med det bästa från sin vingård.
- ⁶ Om eld kommer lös och fattar i törnhäckar, och därvid sädesskyllar bliva uppbrända eller oskuren säd eller annat på åkern, så skall den som har vållat branden giva full ersättning.
- ⁷ Om någon giver åt en annan penningar eller gods att förvara, och detta bliver stulet ur hans hus, så skall tjuven, om han ertappas, giva dubbel ersättning.
- ⁸ Ertappas icke tjuven, då skall man föra husets ägare fram för Gud, på det att det må utrönas om han icke har förgripit sig på sin nästas tillhörighet.
- ⁹ Om fråga uppstår angående orättrådigt tillgrepp - det må gälla oxe eller åsna eller får eller kläder eller något annat som har förlorats - och någon påstår att en orättrådighet verkligen har ägt rum, så skall båda parternas sak komma inför Gud. Den som Gud dömer skyldig, han skall ersätta den andre dubbelt.
- ¹⁰ Om någon giver åt en annan i förvar en åsna eller en oxe eller ett får, eller vilket annat husdjur det vara må, och detta dör eller bliver skadat eller bortrövat, utan att någon ser det,
- ¹¹ Så skall det dem emellan komma till en ed vid HERREN, för att det må utrönas om den

ene icke har förgripit sig på den andres tillhörighet; denna ed skall ägaren antaga och den andre behöver icke giva någon ersättning.

12 Men om det har blivit bortstulet från honom, då skall han ersätta ägaren därför.

13 Har det blivit ihjälrivet, skall han föra fram det ihjälrivna djuret såsom bevis; han behöver då icke giva ersättning därför.

14 Om någon lånar ett djur av en annan, och detta bliver skadat eller dör, och dess ägare därvid icke är tillstades, så skall han giva full ersättning.

15 Är dess ägare tillstades, då behöver han icke giva ersättning. Var djuret lejt, då är legan ersättning.

16 Om någon förför en jungfru som icke är trolovad och lägrar henne, så skall han giva brudgåva för henne och taga henne till hustru.

17 Vägrar hennes fader att giva henne åt honom, då skall han gälda en så stor penningssumma som man plägar giva i brudgåva för en jungfru.

18 En trollkvinna skall du icke låta leva.

19 Var och en som beblandar sig med något djur skall straffas med döden.

20 Den som offrar åt andra gudar än åt HERREN allena, han skall givas till spillo.

21 En främling skall du icke förorätta eller förtrycka; I haven ju själva varit främlingar i Egyptens land.

22 Änkor och faderlösa skolen I icke behandla illa.

23 Behandlar du dem illa, så skall jag förvisso höra deras rop, när de ropa till mig;

24 och min vrede skall upptändas, och jag skall dräpa eder med svärd; så att edra egna hustrur bliva änkor och edra barn faderlösa.

25 Lånar du penningar åt någon fattig hos dig bland mitt folk, så skall du icke handla mot honom såsom en ockrare; I skolen icke pålägga honom någon ränta.

26 Har du av din nästa tagit hans mantel i pant, så skall du giva den tillbaka åt honom, innan solen går ned;

27 den är ju det enda täcke han har, och med den skyler han sin kropp. Vad skall han eljest hava på sig, när han ligger och sover? Om han måste ropa till mig, så skall jag höra, ty jag är barmhärtig.

28 Gud skall du icke häda, och över en hövding i ditt folk skall du icke uttala förbannelser.

29 Av det som fyller din lada och av det som flyter ifrån din press skall du utan dröjsmål frambära din gåva. Den förstfödde bland dina söner skall du giva åt mig.

30 På samma sätt skall du göra med dina fäkreatur och din småboskap. I sju dagar skola de stanna hos sina mödrar; på åttonde dagen skall du giva dem åt mig.

31 Och I skolen vara mig ett heligt: folk; kött av ett djur som har blivit ihjälrivet på marken skolen I icke äta, åt hundarna skolen I kasta det.

KAPITEL 23

Du skall icke utsprida falskt rykte; åt den som har en orätt sak skall du icke giva ditt bistånd genom att bliva ett orättfärdigt vittne.

2 Du skall icke följa med hopen i vad ont är, eller vittna så i någon sak, att du böjer dig efter hopen och vränger rätten.

3 Du skall icke vara partisk för den ringe i någon hans sak.

4 Om du träffar på din fiendes oxe eller åsna som har kommit vilse, så skall du föra djuret tillbaka till honom.

- ⁵ Om du ser din oväns åsna ligga dignad under sin börda, så skall du ingalunda lämna mannen ohulpen, utan hjälpa honom att lösa av bördan.
- ⁶ Du skall icke i någon sak vränga rätten för den fattige som du har hos dig.
- ⁷ Du skall hålla dig fjärran ifrån orätt sak; du skall icke dräpa den som är oskyldig och har rätt, ty jag skall icke giva rätt åt någon som är skyldig.
- ⁸ Du skall icke taga mutor, ty mutor förblinda de seende och förvrida de rättfärdigas sak.
- ⁹ En främling skall du icke förtrycka; I veten ju huru främlingen känner det, eftersom I själva haven varit främlingar i Egyptens land.
- ¹⁰ I sex år skall du beså din jord och inbärga dess gröda;
- ¹¹ men under det sjunde året skall du låta den vila och ligga orörd, för att de fattiga bland ditt folk må äta därav; vad de lämna kvar, det må ätas av markens djur. Så skall du ock göra med din vingård och med din olivplantering.
- ¹² Sex dagar skall du göra ditt arbete, men på sjunde dagen skall du hålla vilodag, för att din oxe och din åsna må hava ro, och din tjänstekvinnas son och främlingen må njuta vila.
- ¹³ I alla de stycken om vilka jag har talat till eder skolen I taga eder till vara. Och andra gudars namn skolen I icke nämna; de skola icke höras i din mun.
- ¹⁴ Tre gånger om året skall du hålla högtid åt mig.
- ¹⁵ Det osyrade brödets högtid skall du hålla: i sju dagar skall du äta osyrat bröd, såsom jag har bjudit dig, på den bestämda tiden i månaden Abib, eftersom du då drog ut ur Egypten; men med tomma händer skall ingen träda fram inför mitt ansikte.
- ¹⁶ Du skall ock hålla skördehögtiden, när du skördar förstlingen av ditt arbete, av det du har sått på marken. Bärgningshögtiden skall du ock hålla, vid årets utgång, när du inbärgar frukten av ditt arbete från marken.
- ¹⁷ Tre gånger om året skall allt ditt mankön träda fram inför HERRENS, din Herres, ansikte.
- ¹⁸ Du skall icke offra blodet av mitt slaktoffer jämte något som är syrat. Och det feta av mitt högtidsoffer skall icke lämnas kvar över natten till morgonen.
- ¹⁹ Det första av din marks förstlingsfrukter skall du föra till HERRENS, din Guds, hus. Du skall icke koka en killing i dess moders mjölk.
- ²⁰ Se, jag skall sända en ängel framför dig, som skall bevara dig på vägen och föra dig till den plats som jag har utsett.
- ²¹ Tag dig till vara inför honom och hör hans röst, var icke gensträvig mot honom, han skall icke hava fördrag med edra överträdelser, ty mitt namn är i honom.
- ²² Men om du hör hans röst och gör allt vad jag säger, så skall jag bliva en fiende till dina fiender och en ovän till dina ovänner.
- ²³ Ty min ängel skall gå framför dig och skall föra dig till amoréernas, hetiternas, perisséernas, kananéernas, hivéernas och jebuséernas land, och jag skall utrota dem.
- ²⁴ Du må icke tillbedja deras gudar eller tjäna dem eller göra såsom man där gör, utan du skall slå dem ned i grund och bryta sönder deras stoder.
- ²⁵ Men HERREN, eder Gud, skolen I tjäna, så skall han för dig välsigna både mat och dryck; sjukdom skall jag då ock avvända från dig.
- ²⁶ I ditt land skall då icke finnas någon kvinna som föder i otid eller är ofruktsam. Dina dagars mått skall jag göra fullt.
- ²⁷ Förskräckelse för mig skall jag sända framför dig och vålla förvirring bland alla de folk som du kommer till, och jag skall driva alla dina fiender på flykten för dig.
- ²⁸ Jag skall sända getingar framför dig, och de skola förjaga hivéerna, kananéerna och

hetiterna undan för dig.

²⁹ Dock skall jag icke på ett och samma år förjaga dem för dig, på det att icke landet så må bliva en ödemark och vilddjuren föröka sig till din skada;

³⁰ utan småningom skall jag förjaga dem för dig, till dess du har förökat dig, så att du kan taga landet till din arvedel.

³¹ Och jag skall låta ditt lands gränser gå från Röda havet till filistéernas hav, och från öknen till floden; ty jag skall giva landets inbyggare i eder hand, och du skall förjaga dem, så att de fly för dig.

³² Du må icke sluta förbund med dem eller deras gudar.

³³ De skola icke få bo kvar i ditt land, på det att de icke må förleda dig till synd mot mig; ty du kunde ju komma att tjäna deras gudar, och detta skulle bliva dig till en snara.

KAPITEL 24

Och han sade till Mose: "Stig upp till HERREN, du själv jämte Aron, Nadab och Abihu och sjuttio av de äldste i Israel; och I skolen tillbedja på avstånd.

² Mose allena må träda fram till HERREN, de andra må icke träda fram; ej heller må folket stiga ditupp med honom."

³ Och Mose kom till folket och förkunnade för det alla HERRENS ord och alla hans rätter. Då svarade allt folket med en mun och sade: "Efter alla de ord HERREN har talat vilja vi göra."

⁴ Därefter upptecknade Mose alla HERRENS ord. Och följande morgon stod han bittida upp och byggde ett altare nedanför berget. Och han reste där tolv stoder, efter Israels tolv stammar.

⁵ Och han sände israeliternas unga män åstad till att offra brännoffer, så ock slaktoffer av tjurar till tackoffer åt HERREN.

⁶ Och Mose tog hälften av blodet och slog det i skålarna, och den andra hälften av blodet stänkte han på altaret.

⁷ Och han tog förbundsoken och, föreläste den för folket. Och de sade: "Allt vad HERREN har sagt vilja vi göra och lyda.

⁸ Då tog Mose blodet och stänkte därav på folket och sade: "Se, detta är förbundets blod, det förbunds som HERREN har slutit med eder, i enlighet med alla dessa ord."

⁹ Och Mose och Aron, Nadab och Abihu och sjuttio av de äldste i Israel stego ditupp.

¹⁰ Och de fingo se Israels Gud; och under hans fötter var likasom ett inlagt golv av safirer, likt själva himmelen i klarhet.

¹¹ Men han lät icke sin hand drabba Israels barns ypperste, utan sedan de hade skådat Gud, åto de och drucko.

¹² Och HERREN sade till Mose: "Stig upp till mig på berget och bliv kvar där, så skall jag giva dig stentavlorna och lagen och budorden som jag har skrivit, till undervisning för dessa."

¹³ Då begav sig Mose åstad med sin tjänare Josua; och Mose steg upp på Guds berg.

¹⁴ Men till de äldste sade han: "Vänten här på oss, till dess att vi komma tillbaka till eder. Se, Aron och Hur äro hos eder; den som har något att andraga, han må vända sig till dem."

¹⁵ Så steg Mose upp på berget, och molnskyn övertäckte berget.

¹⁶ Och HERRENS härlighet vilade på Sinai berg, och molnskyn övertäckte det i sex

dagar; men den sjunde dagen kallade han på Mose ur skyn.

17 Och HERRENS härlighet tedde sig inför Israels barns ögon såsom en förtärande eld, på toppen av berget.

18 Och Mose gick mitt in i skyn och steg upp på berget. Sedan blev Mose kvar på berget i fyrtio dagar och fyrtio nätter.

KAPITEL 25

Och HERREN talade till Mose och sade:

2 Säg till Israels barn att de upptaga en gärd åt mig; av var och en som har ett därtill villigt hjärta skolen I upptaga denna gärd åt mig.

3 Och detta är vad I skolen upptaga av dem såsom gärd: guld, silver och koppar

4 mörkblått, purpurrött, rosenrött och vitt garn och gethår,

5 rödfärgade vädurskinn, tahasskinn, akacieträ,

6 olja till ljusstaken, kryddor till smörjelseoljan och till den välluktande rökelsen,

7 äntligen onyxstenar och infattningsstenar, till att användas för efoden och för bröstskölden.

8 Och de skola göra åt mig en helgedom, för att jag må bo mitt ibland dem.

9 Tabernaklet och alla dess tillbehör skolen I göra alldeles efter de mönsterbilder som jag visar dig.

10 De skola göra en ark av akacieträ, två och en halv aln lång, en och en halv aln bred och en och en halv aln hög.

11 Och du skall överdraga den med rent guld, innan och utan skall du överdraga den; och du skall på den göra en rand av guld runt omkring.

12 Och du skall till den gjuta fyra ringar av guld och sätta dem över de fyra fötterna, två ringar på ena sidan och två ringar på andra sidan.

13 Och du skall göra stänger av akacieträ och överdraga dem med guld.

14 Och stängerna skall du skjuta in i ringarna, på sidorna av arken, så att man med dem kan bära arken.

15 Stängerna skola sitta kvar i ringarna på arken; de få icke dragas ut ur dem.

16 Och i arken skall du lägga vittnesbördet, som jag skall giva dig.

17 Och du skall göra en nådastol av rent guld, två och en halv aln lång och en och en halv aln bred.

18 Och du skall göra två keruber av guld; i drivet arbete skall du göra dem och sätta dem vid de båda ändarna av nådastolen.

19 Du skall göra en kerub till att sätta vid ena ändan, och en kerub till att sätta vid andra ändan. I ett stycke med nådastolen skolen I göra keruberna vid dess båda ändar.

20 Och keruberna skola breda ut sina vingar och hålla dem uppåt, så att de övertäcka nådastolen med sina vingar, under det att de hava sina ansikten vända mot varandra; ned mot nådastolen skola keruberna vända sina ansikten.

21 Och du skall sätta nådastolen ovanpå arken, och i arken skall du lägga vittnesbördet, som jag skall giva dig.

22 Och där skall jag uppenbara mig för dig; från nådastolen, från platsen mellan de två keruberna, som stå på vittnesbördets ark, skall jag tala med dig om alla bud som jag genom dig vill giva Israels barn.

- ²³ Du skall ock göra ett bord av akacieträ, två alnar långt, en aln brett och en och en halv aln högt.
- ²⁴ Och du skall överdraga det med rent guld; och du skall göra en rand av guld därpå runt omkring
- ²⁵ Och runt omkring det skall du göra en list av en hands bredd, och runt omkring listen skall du göra en rand av guld.
- ²⁶ Och du skall till bordet göra fyra ringar av guld och sätta ringarna i de fyra hörnen vid de fyra fötterna.
- ²⁷ Invid listen skola ringarna sitta, för att stänger må skjutas in i dem, så att man kan bära bordet.
- ²⁸ Och du skall göra stängerna av akacieträ och överdraga dem med guld, och med dem skall bordet bäras.
- ²⁹ Du skall ock göra därtill fat och skålar, kannor och bägare, med vilka man skall utgjuta drickoffer; av rent guld skall du göra dem.
- ³⁰ Och du skall beständigt hava skådebröd liggande på bordet inför mitt ansikte.
- ³¹ Du skall ock göra en ljusstake av rent guld. I drivet arbete skall ljusstaken göras, med sin fotställning och sitt mittelrör; kalkarna därpå, kulor och blommor skola vara i ett stycke med den.
- ³² Och sex armar skola utgå från ljusstakens sidor, tre armar från ena sidan och tre armar från andra sidan.
- ³³ På den ena armen skola vara tre kalkar, liknande mandelblommor, vardera bestående av en kula och en blomma, och på den andra armen sammalunda tre kalkar, liknande mandelblommor, vardera bestående av en kula och en blomma så skall det vara på de sex arma som utgå från ljusstaken.
- ³⁴ Men på själva ljusstaken skola vara fyra kalkar, liknande mandelblommor, med sina kulor och blommor.
- ³⁵ En kula skall sättas under del första armparet som utgår från ljusstaken, i ett stycke med den, och en kula under det andra armparet som utgår från ljusstaken, i ett stycke med den, och en kula under det tredje armparet som utgår från ljusstaken, i ett stycke med den: alltså under de sex armar som utgå från ljusstaken.
- ³⁶ Deras kulor och armar skola vara: i ett stycke med den, alltsammans ett enda stycke i drivet arbete av rent guld.
- ³⁷ Och du skall till den göra sju lampor, och lamporna skall man sätta upp så, att den kastar sitt sken över platsen därframför.
- ³⁸ Och lamptänger och brickor till den skall du göra av rent guld.
- ³⁹ Av en talent rent guld skall man göra den med alla dessa tillbehör.
- ⁴⁰ Och se till, att du gör detta efter de mönsterbilder som hava blivit dig visade på berget.

KAPITEL 26

Tabernaklet skall du göra av tio tygvåder; av tvinnat vitt garn och av mörkblått, purpurrött och rosenrött garn skall du göra dem, med keruber på, i konstvävnad.

² Var våd skall vara tjuguåtta alnar lång och fyra alnar bred; alla våderna skola hava samma mått.

³ Fem av våderna skola fogas tillhopa med varandra; likaså skola de fem övriga våderna fogas tillhopa med varandra.

- ⁴ Och du skall sätta öglor av mörkblått garn i kanten på den ena våden, ytterst på det hopfogade stycket; så skall du ock göra i kanten på den våd som sitter ytterst i det andra hopfogade stycket.
- ⁵ Femtio öglor skall du sätta på den ena våden, och femtio öglor skall du sätta ytterst på motsvarande våd i det andra hopfogade stycket, så att öglorna svara emot varandra.
- ⁶ Och du skall göra femtio häktor av guld och foga tillhopa våderna med varandra medelst häktorna, så att tabernaklet utgör ett helt.
- ⁷ Du skall ock göra tygvåder av gethår till ett täckelse över tabernaklet; elva sådana våder skall du göra.
- ⁸ Var vad skall vara trettio alnar lång och fyra alnar bred; de elva våderna skola hava samma mått.
- ⁹ Fem av våderna skall du foga tillhopa till ett särskilt stycke, och likaledes de sex övriga våderna till ett särskilt stycke, och den sjätte våden skall du lägga dubbel på framsidan av tältet.
- ¹⁰ Och du skall sätta femtio öglor i kanten på den ena våden, den som sitter ytterst i det ena hopfogade stycket, och femtio öglor i kanten på motsvarande våd i det andra hopfogade stycket.
- ¹¹ Och du skall göra femtio häktor av koppar och haka in häktorna i öglorna och foga täckelset tillhopa, så att det utgör ett helt.
- ¹² Men vad överskottet av täckelsets våder angår, det som räcker över, så skall den halva våd som räcker över hänga ned på baksidan av tabernaklet.
- ¹³ Och den aln på vardera sidan, som på längden av täckelsets våder räcker över, skall hänga ned på båda sidorna av tabernaklet för att övertäcka det.
- ¹⁴ Vidare skall du göra ett överdrag av rödfärgade vädurskinn till täckelset, och ytterligare ett överdrag av tahasskinn att lägga ovanpå detta.
- ¹⁵ Bräderna till tabernaklet skall du göra av akacieträ, och de skola ställas upprätt.
- ¹⁶ Tio alnar långt och en och en halv aln brett skall vart bräde vara.
- ¹⁷ Vart bräde skall hava två tappar, förbundna sinsemellan med en list; så skall du göra på alla bräderna till tabernaklet.
- ¹⁸ Och av tabernaklets bräder skall du sätta tjugu på södra sidan, söderut.
- ¹⁹ Och du skall göra fyrtio fotstycken av silver att sätta under de tjugu bräderna, två fotstycken under vart bräde för dess två tappar.
- ²⁰ Likaledes skall du på tabernaklets andra sida, den norra sidan, sätta tjugu bräder,
- ²¹ med deras fyrtio fotstycken av silver, två fotstycken under vart bräde.
- ²² Men på baksidan av tabernaklet, västerut, skall du sätta sex bräder.
- ²³ Och två bräder skall du sätta på tabernaklets hörn, på baksidan;
- ²⁴ och vardera av dessa skall vara sammanfogat av två nedtill, och likaledes sammanhängande upptill, till den första ringen. Så skall det vara med dem båda. Dessa skola sättas i de båda hörnen.
- ²⁵ Således bliver det åtta bräder med tillhörande fotstycken av silver, sexton fotstycken, nämligen två fotstycken under vart bräde.
- ²⁶ Och du skall göra tvärstänger av akacieträ, fem till de bräder som äro på tabernaklets ena sida
- ²⁷ och fem tvärstänger till de bräder som äro på tabernaklets andra sida, och fem tvärstänger till de bräder som äro på tabernaklets baksida, västerut.
- ²⁸ Och den mellersta tvärstången, den som sitter mitt på bräderna, skall gå tvärs över,

från den ena ändan till den andra.

²⁹ Och bräderna skall du överdraga med guld, och ringarna på dem, i vilka tvärstängerna skola skjutas in, skall du göra av guld, och tvärstängerna skall du överdraga med guld.

³⁰ Och du skall sätta upp tabernaklet, sådant det skall vara, såsom det har blivit dig visat på berget.

³¹ Du skall ock göra en förlåt av mörkblått, purpurrött, rosenrött och tvinnat vitt garn; den skall göras i konstvävnad, med keruber på.

³² Och du skall hänga upp den på fyra stolpar av akacieträ, som skola vara överdragna med guld och hava bakar av guld och stå på fyra fotstycken av silver.

³³ Och du skall hänga upp förlåten under häktorna, och föra dit vittnesbördets ark och ställa den innanför förlåten; och så skall förlåten för eder vara en skiljevägg mellan det heliga och det allraheligaste.

³⁴ Och du skall sätta nådastolen på vittnesbördets ark inne i det allraheligaste.

³⁵ Men bordet skall du ställa utanför förlåten, och ljusstaken mitt emot bordet, på tabernaklets södra sida; bordet skall du alltså ställa på norra sidan.

³⁶ Och du skall göra ett förhänge för ingången till tältet, i brokig vävnad av mörkblått, purpurrött, rosenrött och tvinnat vitt garn.

³⁷ Och du skall till förhänget göra fem stolpar av akacieträ och överdraga dem med guld, och hakarna på dem skola vara av guld, och du skall till dem gjuta fem fotstycken av koppar.

KAPITEL 27

Du skall ock göra ett altare av akacieträ, fem alnar långt och fem alnar brett - så att altaret bildar en liksidig fyrkant - och tre alnar högt.

² Och du skall göra hörn därtill, Som skola sitta i dess fyra hörn; i ett stycke därmed skola hörnen vara. Och du skall överdraga det med koppar.

³ Och kärl till att föra bort askan skall du göra därtill, så ock skovlar, skålar, gafflar och fyrfat. Alla dess tillbehör skall du göra av koppar.

⁴ Och du skall göra ett galler därtill, ett nätverk av koppar, och på nätet skall du sätta fyra ringar av koppar i dess fyra hörn.

⁵ Och du skall sätta det under avsatsen på altaret, nedtill, så att nätet räcker upp till mitten av altaret.

⁶ Och du skall göra stänger till altaret, stänger av akacieträ, och överdraga dem med koppar.

⁷ Och stängerna skola skjutas in i ringarna, så att stängerna sitta på altarets båda sidor, när man bär det.

⁸ Ihåligt skall du göra det, av plankor. Såsom det har blivit dig visat på berget, så skall det göras.

⁹ Du skall ock göra en förgård till tabernaklet. För den södra sidan, söderut, skola omhängen till förgården göras av tvinnat vitt garn, hundra alnar långa - detta för den ena sidan;

¹⁰ Och stolparna till dem skola vara tjugu och dessas fotstycken tjugu, av koppar, men stolparnas hakar och kransar skola vara av silver.

¹¹ Likaledes skola för norra långsidan omhängen göras, hundra alnar långa; och stolparna till dem skola vara tjugu och dessas fotstycken tjugu, av koppar, men stolparnas hakar och

kransar skola vara av silver.

12 Och förgårdens västra kortsida skall hava omhängen som äro femtio alnar långa; stolparna till dem skola vara tio och dessas fotstycken tio.

13 Och förgårdens bredd på fram sidan, österut, skall vara femtio alnar

14 Och omhängena skola vara femton alnar långa på ena sidan därav, med tre stolpar på tre fotstycken;

15 likaledes skola omhängena på andra sidan vara femton alnar långa med tre stolpar på tre fotstycken.

16 Och till förgårdens port skall göras ett förhänge, tjugu alnar långt i brokig vävnad av mörkblått, purpurrött, rosenrött och tvinnat vitt garn, med fyra stolpar på fyra fotstycken.

17 Alla stolparna runt omkring för gården skola vara försedda med kransar av silver och hava hakar av silver; men deras fotstycken skola vara av koppar.

18 Förgården skall vara hundra alnar lång och femtio alnar bred uteden hela längden; omhängnaden skall vara fem alnar hög, av tvinnat vitt garn; och fotstyckena skola vara av koppar.

19 Alla tabernaklets tillbehör för allt arbete därvid, så ock alla dess pluggar och alla förgårdens pluggar skola vara av koppar.

20 Och du skall bjuda Israels barn att bära till dig ren olja, av stötta oliver, till ljusstaken, så att lamporna dagligen kunna sättas upp.

21 I uppenbarelsetältet, utanför den förlåt som hänger framför vittnesbördet, skola Aron och hans söner sköta den, från aftonen till morgonen, inför HERRENS ansikte. Detta skall vara en evärdlig stadga från släkte till släkte, en gärd av Israels barn.

KAPITEL 28

Och du skall låta din broder Aron och hans söner med honom, träd fram till dig ur Israels barns krets för att de må bliva plåster åt mig Aron själv och hans söner: Nadab och Abihu, Eleasar och Itamar.

2 Och du skall göra åt din broder Aron heliga kläder, till ära och prydnad.

3 Och du skall tillsäga alla edra konstförfarna män, som jag har uppfyllt med vishetens ande, att de skola göra kläder åt Aron, för att han må helgas till att bliva präst åt mig.

4 Och dessa äro de kläder som de skola göra: bröstsköld, efod, kåpa, rutig livklädnad, huvudbindel och bälte. De skola göra heliga kläder åt din broder Aron och hans söner, för att han må bliva präst åt mig.

5 Och härtill skola de taga av guld och av det mörkblåa, det purpurröda, det rosenröda och det vita garnet.

6 Efoden skola de göra av guld och av mörkblått purpurrött, rosenrött och tvinnat vitt garn, i konstvävnad.

7 Den skall vid sina båda ändar hava två axelstycken, som skola fästas ihop, så att den hållen hopfäst.

8 Och skärpet, som skall sitta på efoden och sammanhålla den, skall vara av samma slags vävnad och i ett stycke med den: av guld och av mörkblått, purpurrött, rosenrött och tvinnat vitt garn.

9 Och du skall taga två onyxstenar och på dem inrista Israels söners namn,

10 sex av namnen på den ena stenen och de sex övrigas namn på den andra stenen, efter ättföljd.

- 11** Med stensnidarkonst, såsom man graverar signetringar, skall du inrista Israels söners namn på de två stenarna. Med nätverk av guld skall du omgiva dessa.
- 12** Och du skall sätta de båda stenarna på efodens axelstycken, för att stenarna må bringa Israels barn i åminnelse; Aron skall bära deras namn inför HERRENS ansikte på sina båda axlar, för att bringa dem i åminnelse.
- 13** Och du skall göra flätverk av guld,
- 14** så ock två kedjor av rent guld; i virat arbete skall du göra dessa, såsom man gör snodder. Och du skall fästa de snodda kedjorna vid flätverken.
- 15** En domssköld skall du göra i konstvävnad; du skall göra den i samma slags vävnad som efoden: av guld och av mörkblått, purpurrött, rosenrött och tvinnat vitt garn skall du göra den.
- 16** Den skall vara liksidigt fyrkantig och hava form av en väska, ett kvarter lång och ett kvarter bred.
- 17** Och du skall besätta den med infattade stenar, ordnade på fyra rader: i första raden en karneol, en topas och en smaragd;
- 18** i andra raden en karbunkel, en safir och en kalcedon;
- 19** i tredje raden en hyacint, en agat och en ametist;
- 20** i fjärde raden en krysolit, en onyx och en jaspis. Omgivna med flätverk av guld skola de sitta i sin infattning.
- 21** Stenarna skola vara tolv, efter Israels söners namn, en för vart namn; var sten skall bära namnet på en av de tolv stammarna, inristat på samma sätt som man graverar signetringar.
- 22** Och du skall till bröstskölden göra kedjor i virat arbete, såsom man gör snodder, av rent guld.
- 23** Vidare skall du till bröstskölden göra två ringar av guld och sätta dessa båda ringar i två av bröstsköldens hörn.
- 24** Och du skall fästa de båda guldsnodderna vid de båda ringarna, i bröstsköldens hörn.
- 25** Och de två snoddernas båda andra ändar skall du fästa vid de två flätverken och så fästa dem vid efodens axelstycken på dess framsida.
- 26** Och du skall göra två andra ringar av guld och sätta dem i bröstsköldens båda andra hörn, vid den kant därpå, som är vänd inåt mot efoden.
- 27** Och ytterligare skall du göra två ringar av guld och fästa dem vid efodens båda axelstycken, nedtill på dess framsida, där den fästes ihop, ovanför efodens skärp.
- 28** Och man skall knyta fast bröstskölden med ett mörkblått snöre, Som går från dess ringar in i efodens ringar, så att den sitter ovanför efodens skärp, på det att bröstskölden icke må lossna från efoden.
- 29** Aron skall så bära Israels söners namn i domsskölden på sitt hjärta, när han går in helgedomen, för att bringa dem i åminnelse inför HERRENS ansikte beständigt.
- 30** Och du skall lägga urim och tummim in i domsskölden, så att de ligga på Arons hjärta, när han ingår inför HERRENS ansikte; och Aron skall så bära Israels barns dom på sitt hjärta inför HERRENS ansikte beständigt.
- 31** Efodkåpan skall du göra helt och hållet av mörkblått tyg;
- 32** och mitt på den skall vara en öppning för huvudet, och denna öppning skall omgivas med en vävd kant, likasom öppningen på en pansarskjorta, för att den icke slitas sönder.
- 33** Och på dess nedre fäll skall du sätta granatäpplen, gjorda av mörkblått, purpurrött och rosenrött garn, runt omkring fällen, och bjällror av guld mellan dessa runt omkring:

- ³⁴ en bjällra av guld och så ett granatäpple, sedan en bjällra av guld och så åter ett granatäpple, runt omkring fållen på kåpan.
- ³⁵ Och denna skall Aron hava på sig, när han gör tjänst, så att det höres, när han går in i helgedomen inför HERRENS ansikte, och när han går ut - detta på det att han icke må dö.
- ³⁶ Du skall ock göra en plåt av rent guld, och på den skall du rista, såsom man graverar signetringar: "Helgad åt HERREN."
- ³⁷ Och du skall fästa den vid ett mörkblått snöre, och den skall sitta på huvudbindeln; på framsidan av huvudbindeln skall den sitta.
- ³⁸ Den skall sitta på Arons panna, och Aron skall bära den missgärning som vidlåder de heliga gåvor Israels barn bära fram, när de giva några heliga gåvor; den skall sitta på hans panna beständigt, för att de må bliva välbehagliga inför HERRENS ansikte.
- ³⁹ Du skall ock väva en rutig livklädnad av vitt garn, och du skall göra en huvudbindel av vitt garn; och ett bälte skall du göra i brokig vävnad.
- ⁴⁰ Också åt Arons söner skall du göra livklädnader, och du skall göra bälten åt dem; och huvor skall du göra åt dem, till ära och prydnad. Och detta skall du kläda på din broder Aron och hans söner jämte honom;
- ⁴¹ och du skall smörja dem och företaga handfyllning med dem och helga dem till att bliva präster åt mig.
- ⁴² Och du skall göra åt dem benkläder av linne, som skyla deras blygd; dessa skola räcka från länderna ned på låren.
- ⁴³ Och Aron och hans söner skola hava dem på sig, när de gå in i uppenbarelsetältet eller träda fram till altaret för att göra tjänst i helgedomen - detta på det att de icke må komma att bära på missgärning och så träffas av döden. Detta skall vara en evärdlig stadga för honom och hans avkomlingar efter honom.

KAPITEL 29

- O**ch detta är vad du skall göra med dem för att helga dem till att bliva präster åt mig: Tag en ungtjur och två vädurar, felfria djur,
- ² och osyrat bröd och osyrade kakor, begjutna med olja, och osyrade tunnkakor, smorda med olja; av fint vetemjöl skall du baka dem.
- ³ Och du skall lägga dem i en och samma korg och bära fram dem i korgen såsom offergåva, när du för fram tjuren och de två vädurarna.
- ⁴ Därefter skall du föra Aron och hans söner fram till uppenbarelsetältets ingång och två dem med vatten.
- ⁵ Och du skall taga kläderna och sätta på Aron livklädnaden och efodkåpan och själva efoden och bröstskölden; och du skall fästa ihop alltsammans på honom med efodens skärp.
- ⁶ Och du skall sätta huvudbindeln på hans huvud och fästa det heliga diademet på huvudbindeln.
- ⁷ Och du skall taga smörjelseoljan och gjuta på hans huvud och smörja honom.
- ⁸ Och du skall föra fram hans söner och sätta livklädnader på dem.
- ⁹ Och du skall omgjorda dem, Aron och hans söner, med bälten och binda huvor på dem. Och de skola hava prästadömet såsom en evärdlig rätt. Så skall du företaga handfyllning med Aron och hans söner.
- ¹⁰ Och du skall föra tjuren fram inför uppenbarelsetältet, och Aron och hans söner skola

lägga sina händer på tjurens huvud.

11 Sedan skall du slakta tjuren inför HERRENS ansikte, vid ingången till uppenbarelsetältet.

12 Och du skall taga av tjurens blod och stryka med ditt finger på altarets hörn; men allt det övriga skall du gjuta ut vid foten av altaret.

13 Och du skall taga allt det fett som omsluter inälvorna, så ock leverfettet och båda njurarna med det fett som sitter på dem, och förbränna det på altaret.

14 Men köttet av tjuren och hans hud och hans orenlighet skall du bränna upp i eld utanför lägret. Det är ett syndoffer.

15 Och du skall taga den ena väduren, och Aron och hans söner skola lägga sina händer på vädurens huvud.

16 Sedan skall du slakta väduren och taga hans blod och stänka på altaret runt omkring;

17 men själva väduren skall du dela i dess stycken, och du skall två inälvorna och fötterna och lägga dem på styckena och huvudet.

18 Och du skall förbränna hela väduren på altaret; det är ett brännoffer åt HERREN. En välbehaglig lukt, ett eldsoffer åt HERREN är det.

19 Därefter skall du taga den andra väduren, och Aron och hans söner skola lägga sina händer på vädurens huvud.

20 Sedan skall du slakta väduren och taga av hans blod och bestryka Arons högra örsnibb och hans söners högra örsnibb och tummen på deras högra hand och stortån på deras högra fot; men det övriga blodet skall det stänka på altaret runt omkring.

21 Och du skall taga av blodet på altaret och av smörjelseoljan och stänka på Aron och hans kläder, och likaledes på hans söner och hans söners kläder; så bliver han helig, han själv såväl som hans kläder, och likaledes hans söner såväl som hans söners kläder.

22 Och du skall taga fettet av väduren, svansen och det fett som omsluter inälvorna, så ock leverfettet och båda njurarna med fettet på dem, därtill det högra lårstycket ty detta är handfyllningsväduren.

23 Och du skall taga en rundkaka, en oljebröds-kaka och en tunnkaka ur korgen med de osyrade bröden, som står inför HERRENS ansikte.

24 Och du skall lägga alltsammans på Arons och hans söners händer och vifta det såsom ett viftoffer inför HERRENS ansikte.

25 Sedan skall du taga det ur deras: händer och förbränna det på altaret ovanpå brännoffret, till en välbehaglig lukt inför HERREN; det är ett eldsoffer åt HERREN.

26 Och du skall taga bringan av Arons handfyllningsvädur och vifta den såsom ett viftoffer inför HERRENS ansikte, och detta skall vara din del.

27 Så skall du helga viftoffersbringan och offergärds-låret, det som viftas och det som gives såsom offergärd, de delar av handfyllningsväduren, som skola tillhöra Aron och hans söner.

28 Och detta skall tillhöra Aron och; hans söner såsom en evärdlig rätt av Israels barn, ty det är en offergärd. Det skall vara en gärd av Israels barn, av deras tackoffer, en gärd av dem åt HERREN.

29 Och Arons heliga kläder skola hans söner hava efter honom, för att de i dem må bliva smorda och mottaga handfyllning.

30 I sju dagar skall den av hans söner, som bliver präst i hans ställe, ikläda sig dem, den som skall gå in i uppenbarelsetältet för att göra tjänst i helgedomen.

31 Och du skall taga handfyllningsväduren och koka hans kött på en helig plats.

- ³² Och vädurens kött jämte brödet: som är i korgen skola Aron och hans söner äta vid ingången till uppenbarelsetältet; de skola äta detta,
- ³³ det som har använts till att bringa försoning vid deras handfyllning och helgande, men ingen främmande får ta därav, ty det är heligt.
- ³⁴ Och om något av handfyllningsköttet eller av brödet bliver över till följande morgon, så skall du i eld bränna upp detta som har blivit över; det får icke ätas, ty det är heligt.
- ³⁵ Så skall du göra med Aron och hans söner, i alla stycken såsom jag har bjudit dig. Sju dagar skall deras handfyllning vara.
- ³⁶ Och var dag skall du offra en tjur såsom syndoffer till försoning och rena altaret, i det du bringar försoning för det; och du skall smörja det för att helga det.
- ³⁷ I sju dagar skall du bringa försoning för altaret och helga det. Så bliver altaret högheligt; var och en som kommer vid altaret bliver helig.
- ³⁸ Och detta är vad du skall offra på altaret: två årsgamla lamm för var dag beständigt.
- ³⁹ Det ena lammet skall du offra om morgonen, och det andra lammet skall du offra vid aftontiden,
- ⁴⁰ och till det första lammet en tiondedels efa fint mjöl, begjutet med en fjärdedels hin olja av stötta oliver, och såsom drickoffer en fjärdedels hin vin.
- ⁴¹ Det andra lammet skall du offra vid aftontiden; med likadant spisoffer och drickoffer som om morgonen skall du offra det, till en välbehaglig lukt, ett eldsoffer åt HERREN.
- ⁴² Detta skall vara edert dagliga brännoffer från släkte till släkte, vid ingången till uppenbarelsetältet, inför HERRENS ansikte, där jag skall uppenbara mig för eder, för att där tala med dig.
- ⁴³ Där skall jag uppenbara mig för Israels barn, och det rummet skall bliva helgat av min härlighet.
- ⁴⁴ Och jag skall helga uppenbarelsetältet och altaret, och Aron och hans söner skall jag helga till att bliva präster åt mig.
- ⁴⁵ Och jag skall bo mitt ibland Israels barn och vara deras Gud.
- ⁴⁶ Och de skola förnimma att jag är HERREN, deras Gud, som förde dem ut ur Egyptens land, för att jag skulle bo mitt ibland dem. Jag är HERREN, deras Gud.

KAPITEL 30

- O**ch du skall göra ett altare för att antända rökelse därpå, av akacieträ skall du göra det.
- ² Det skall vara en aln långt och en aln brett - en liksidig fyrkant - och två alnar högt; dess horn skola vara i ett stycke därmed.
- ³ Och du skall överdraga det med rent guld, dess skiva, dess väggar runt omkring och dess hörn; och du skall göra en rand av guld därpå runt omkring.
- ⁴ Och du skall till det göra två ringar av guld och sätta dem nedanför randen, på dess båda sidor; på de båda sidostyckena skall du sätta dem. De skola vara där, för att stänger må skjutas in i dem, så att man med dem kan bära altaret.
- ⁵ Och du skall göra stängerna av akacieträ och överdraga dem med guld.
- ⁶ Och du skall ställa det framför den förlåt som hänger framför vittnesbördets ark, så att det står framför nådastolen, som är ovanpå vittnesbördet, där jag skall uppenbara mig för dig.
- ⁷ Och Aron skall antända välluktande rökelse därpå; var morgon, när han tillreder lamporna, skall han antända rökelse;

- ⁸ och likaledes skall Aron antända rökelse, när han vid aftontiden sätter upp lamporna. Detta skall vara det dagliga rökoffret inför HERRENS ansikte, från släkte till släkte.
- ⁹ I skolen icke låta någon främmande rökelse komma därpå, ej heller brännoffer eller spisoffer; och intet drickoffer skolen utgjuta därpå.
- ¹⁰ Och Aron skall en gång om året bringa försoning för dess horn; med blod av försoningssyndoffret skall han en gång om året bringa försoning för det, släkte efter släkte. Det är högheligt för HERREN.
- ¹¹ Och HERREN talade till Mose och sade:
- ¹² När du räknar antalet av Israels barn, nämligen av dem som inmönstras, skall vid mönstringen var och en giva åt HERREN en försoningsgåva för sig, på det att ingen hemsökelse må drabba dem vid mönstringen.
- ¹³ Detta är vad var och en som upptages bland de inmönstrade skall giva: en halv sikel, efter helgedomssikelns vikt - sikeln räknad till tjugu gera - en halv sikel såsom offergård åt HERREN,
- ¹⁴ Var och en som upptages bland de inmönstrade, var och en som är tjugu år gammal eller därutöver, skall giva detta såsom offergård åt HERREN.
- ¹⁵ Den rike skall icke giva mer och den fattige icke mindre än en halv sikel, när I given offergården åt HERREN, till att bringa försoning för eder.
- ¹⁶ Och du skall taga försoningspenningarna av Israels barn och använda dem till arbetet vid uppenbarelsetältet. Så skall ske, för att Israels barn må vara i åminnelse inför HERRENS ansikte, och för att försoning må bringas för eder.
- ¹⁷ Och HERREN talade till Mose och sade:
- ¹⁸ Du skall ock göra ett bäcken av koppar med en fotställning av koppar, till tvagning, och ställa det mellan uppenbarelsetältet och altaret och gjuta vatten däri.
- ¹⁹ Och Aron och hans söner skola två sina händer och fötter med vatten därur.
- ²⁰ När de gå in i uppenbarelsetältet, skola de två sig med vatten, på del att de icke må dö; så ock när de träda fram till altaret för att göra tjänst genom att antända eldsoffer åt HERREN.
- ²¹ De skola två sina händer och fötter, på det att de icke må dö. Och detta skall vara en evärdlig stadga för dem: för honom själv och hans avkomlingar från släkte till släkte.
- ²² Och HERREN talade till Mose och sade:
- ²³ Tag dig ock kryddor av yppersta slag: fem hundra siklar myrradropp, hälften så mycket kanel av finaste slag, alltså två hundra femtio siklar, likaledes två hundra femtio siklar kalmus av finaste slag,
- ²⁴ därtill fem hundra siklar kassia, efter helgedomssikelns vikt, och en hin olivolja.
- ²⁵ Och du skall av detta göra en helig smörjelseolja, en konstmässigt beredd salva; det skall vara en helig smörjelseolja.
- ²⁶ Och du skall därmed smörja uppenbarelsetältet, vittnesbördets ark,
- ²⁷ bordet med alla dess tillbehör, ljusstaken med dess tillbehör, rökelsealtaret,
- ²⁸ brännoffersaltaret med alla dess tillbehör, äntligen bäckenet med dess fotställning.
- ²⁹ Och du skall helga dem, så att de bliva högheliga; var och en som sedan kommer vid dem bliver helig.
- ³⁰ Och Aron och hans söner skall du smörja, och du skall helga dem till att bliva präster åt mig.
- ³¹ Och till Israels barn skall du tala och säga: Detta skall vara min heliga smörjelseolja hos eder, från släkte till släkte.

- ³² På ingen annan människas kropp må den komma, ej heller mån I göra någon annan så sammansatt som denna. Helig är den, helig skall den vara för eder.
- ³³ Den som bereder en sådan salva, och den som använder något därav på någon främmande, han skall utrotas ur sin släkt.
- ³⁴ Ytterligare sade HERREN till Mose: Tag dig välluktande kryddor, stakte och sjönagel och galban, och jämte dessa vällukter rent rökelseharts, lika mycket av vart slag,
- ³⁵ och gör därav rökelse, en konstmässigt beredd blandning, saltad, ren, helig.
- ³⁶ Och en del av den skall du stöta till pulver och lägga framför vittnesbördet i uppenbarelsetältet, där jag vill uppenbara mig för dig. Höghelig skall den vara för eder.
- ³⁷ Och ingen annan rökelse mån I göra åt eder så sammansatt som denna skall vara. Helig skall den vara dig för HERREN.
- ³⁸ Den som gör sådan för att njuta av dess lukt, han skall utrotas ur sin släkt.

KAPITEL 31

Och HERREN talade till Mose och sade:

- ² Se, jag har kallat och nämnt Besalel, son till Uri, son till Hur, av Juda stam;
- ³ och jag har uppfyllt honom med Guds Ande, med vishet och förstånd och kunskap och med allt slags slöjdskicklighet,
- ⁴ till att tänka ut konstarbeten, till att arbeta i guld, silver och koppar,
- ⁵ till att snida stenar för infattning och till att snida i trä, korteligen, till att utföra alla slags arbeten.
- ⁶ Och se, jag har givit honom till medhjälpare Oholiab, Ahisamaks son, av Dans stam, och åt alla edra konstförfarna män har jag givit vishet i hjärtat. Dessa skola kunna göra allt vad jag har bjudit dig:
- ⁷ uppenbarelsetältet, vittnesbördets ark, nådastolen därpå, alla uppenbarelsetältets tillbehör,
- ⁸ bordet med dess tillbehör, den gyllene ljusstaken med alla dess tillbehör, rökelsealtaret,
- ⁹ brännoffersaltaret med alla dess tillbehör, bäckenet med dess fotställning,
- ¹⁰ de stickade kläderna och prästen Arons andra heliga kläder, så och hans söners prästkläder,
- ¹¹ äntligen smörjelseoljan och den välluktande rökelsen till helgedomen. De skola utföra sitt arbete i alla stycken såsom jag har bjudit dig.
- ¹² Och HERREN talade till Mose och sade:
- ¹³ Tala du till Israels barn och säg: Mina sabbater skolen I hålla, ty de äro ett tecken mellan mig och eder, från släkte till släkte, för att I skolen veta att jag är HERREN, som helgar eder.
- ¹⁴ Så hållen nu sabbaten, ty den skall vara eder helig. Den som ohelgar den skall straffas med döden; ty var och en som på den dagen gör något arbete, han skall utrotas ur sin släkt.
- ¹⁵ Sex dagar skall arbete göras, men på sjunde dagen är vilosabbat, en HERRENS helgdag. Var och en som gör något arbete på sabbatsdagen skall straffas med döden.
- ¹⁶ Och Israels barn skola hålla sabbaten, så att de fira den släkte efter släkte, såsom ett evigt förbund.
- ¹⁷ Den skall vara ett evärdligt tecken mellan mig och Israels barn; ty på sex dagar gjorde

HERREN himmel och jord, men på sjunde dagen vilade han och tog sig ro.

18 När han nu hade talat ut med; Mose på Sinai berg, gav han honom vittnesbördets två tavlor, tavlor av sten, på vilka Gud hade skrivit med sitt finger.

KAPITEL 32

Men när folket såg att Mose dröjde att komma ned från berget, församlade de sig omkring Aron och sade till honom: "Upp, gör oss en gud som kan gå framför oss; ty vi veta icke vad som har vederfarits denne Mose, honom som förde oss upp ur Egyptens land."

2 Då sade Aron till dem: "Tagen guldringarna ut ur öronen på edra hustrur, edra söner och edra döttrar, och bären dem till mig.

3 Då tog allt folket av sig guldringarna som de hade i öronen, och de buro dem till Aron;

4 och han tog emot guldets av dem och formade det med en mejsel och gjorde därav en gjuten kalv. Och de sade: "Detta är din Gud, Israel, han som har fört dig upp ur Egyptens land."

5 När Aron såg detta, byggde han ett altare åt honom. Och Aron lät utropa och säga: "I morgon bliver en HERRENS högtid."

6 Dagen därefter stodo de bittida upp och offrade brännoffer och buro fram tackoffer, och folket satte sig ned till att äta och dricka, och därpå stodo de upp till att leka.

7 Då sade HERREN till Mose: "Gå ditned, ty ditt folk, som du har fört upp ur Egyptens land, har tagit sig till, vad fördärvligt är.

8 De hava redan vikit av ifrån den väg som jag bjöd dem gå; de hava gjort sig en gjuten kalv. Den hava de tillbett, åt den hava de offrat, och sagt: 'Detta är din Gud, Israel, han som har fört dig upp ur Egyptens land.'

9 Och HERREN sade ytterligare till Mose: "Jag ser att detta folk är ett hårdnackat folk.

10 Så låt mig nu vara, på det att min vrede må brinna mot dem, och på det att jag må förgöra dem; dig vill jag sedan göra till ett stort folk."

11 Men Mose bönföll inför HERREN, sin Gud, och sade: "HERRE, varför skulle din vrede brinna mot ditt folk, som du med stor kraft och stark hand har fört ut ur Egyptens land?

12 Varför skulle egyptierna få säga: 'Till deras olycka har han fört dem ut, till att dräpa dem bland bergen och förgöra dem från jorden'? Vänd dig ifrån din vredes glöd, och ångra det onda du nu har i sinnet mot ditt folk.

13 Tänk på Abraham, Isak och Israel, dina tjänare, åt vilka du med ed vid dig själv har givit det löftet: 'Jag skall göra eder säd talrik såsom stjärnorna på himmelen, och hela det land som jag har talat om skall jag giva åt eder säd, och de skola få det till evärdlig arvedel.'

14 Då ångrade HERREN det onda som han hade hotat att göra mot sitt folk.

15 Och Mose vände sig om och steg ned från berget, och han hade med sig vittnesbördets två tavlor. Och på tavlornas båda sidor var skrivet både på den ena sidan och på den andra var skrivet.

16 Och tavlorna voro gjorda av Gud, och skriften var Guds skrift, inristad på tavlorna.

17 När Josua nu hörde huru folket skriade, sade han till Mose: "Krigsrop höres i lägret."

18 Men han svarade: "Det är varken segerrop som höres, ej heller är det ett ropande såsom efter nederlag; det är sång jag hör."

19 När sedan Mose kom närmare lägret och fick se kalven och dansen, upptändes hans vrede, och han kastade tavlorna ifrån sig och slog sönder dem nedanför berget.

20 Sedan tog han kalven som de hade gjort, och brände den i eld och krossade den till

stoft; detta strödde han i vattnet och gav det åt Israels barn att dricka.

21 Och Mose sade till Aron: "Vad har folket gjort dig, eftersom du har kommit dem att begå en så stor synd?"

22 Aron svarade: "Min herres vrede må icke upptändas; du vet själv att detta folk är ont.

23 De sade till mig: 'Gör oss en gud som kan gå framför oss; ty vi veta icke vad som har vederfarits denne Mose, honom som förde oss upp ur Egyptens land.'

24 Då sade jag till dem: 'Den som har guld taget det av sig'; och de gävo det åt mig. Och jag kastade det i elden, och så kom kalven till."

25 Då nu Mose såg att folket var lössläppt, eftersom Aron, till skadeglädje för deras fiender, hade släppt dem lösa,

26 ställde han sig i porten till lägret och ropade: "Var och en som hör HERREN till komme hit till mig." Då församlade sig till honom alla Levi barn.

27 Och han sade till dem: "Så säger HERREN, Israels Gud: Var och en binde sitt svärd vid sin länd. Gån så igenom lägret, fram och tillbaka, från den ena porten till den andra, Och dräpen vem I finnen, vore det också broder eller vän eller frände.

28 Och Levi barn gjorde såsom Mose hade sagt; och på den dagen föllo av folket vid pass tre tusen män.

29 Och Mose sade: "Eftersom I nu haven stått emot edra egna söner och bröder, mån I i dag taga handfyllning till HERRENS tjänst, för att välsignelse i dag må komma över eder."

30 Dagen därefter sade Mose till folket: "I haven begått en stor synd. Jag vill nu stiga upp till HERREN och se till, om jag kan bringa försoning för eder synd."

31 Och Mose gick tillbaka till HERREN och sade: "Ack, detta folk har begått en stor synd; de hava gjort sig en gud av guld.

32 Men förlåt dem nu deras synd; varom icke, så utplåna mig ur boken som du skriver i."

33 Men HERREN svarade Mose: "Den som har syndat mot mig, honom skall jag utplåna ur min bok.

34 Gå nu och för folket dit jag har sagt dig; se, min ängel skall gå framför dig. Men när min hemsökelses dag kommer, skall jag på dem hemsöka deras synd."

35 Så straffade HERREN folket, därför att de hade gjort kalven, den som Aron gjorde.

KAPITEL 33

Och HERREN sade till Mose: "Upp, drag åstad härifrån med folket som du har fört upp ur Egyptens land, och begiv dig till det land som jag med ed har lovat åt Abraham, Isak och Jakob, i det jag sade: 'Åt din säd skall jag giva det.'

2 Jag skall sända en ängel framför dig och förjaga kananéerna, amoréerna, hetiterna, perisséerna, hivéerna och jebuséerna,

3 för att du må komma till ett land som flyter av mjölk och honung. Ty eftersom du är ett hårdnackat folk, vill jag icke själv draga upp med dig; jag kunde då förgöra dig under vägen."

4 När folket hörde detta stränga tal, blevo de sorgsna, och ingen tog sina smycken på sig.

5 Och HERREN sade till Mose: "Säg till Israels barn: I ären ett hårdnackat folk. Om jag allenast ett ögonblick droge med dig, skulle jag förgöra dig. Men lägg nu av dig dina smycken, så vill jag se till, vad jag skall göra med dig."

6 Så togo då Israels barn av sig sina smycken och voro utan dem allt ifrån vistelsen vid Horebs berg.

- ⁷ Men Mose hade för sed att taga tältet och slå upp det ett stycke utanför lägret; och han kallade det "uppenbarelsetältet". Och var och en som ville rådfråga HERREN måste gå ut till uppenbarelsetältet utanför lägret.
- ⁸ Och så ofta Mose gick ut till tältet, stod allt folket upp, och var och en ställde sig vid ingången till sitt tält och skådade efter Mose, till dess han hade kommit in i tältet.
- ⁹ Och så ofta Mose kom in i tältet, steg molnstoden ned och blev stående vid ingången till tältet; och han talade med Mose.
- ¹⁰ Och allt folket såg molnstoden stå vid ingången till tältet; då föll allt folket ned och tillbad, var och en vid ingången till sitt tält.
- ¹¹ Och HERREN talade med Mose ansikte mot ansikte, såsom när den ena människan talar med den andra. Sedan vände Mose tillbaka till lägret; men hans tjänare Josua, Nuns son, en ung man, lämnade icke tältet.
- ¹² Och Mose sade till HERREN: "Väl säger du till mig: 'För detta folk ditupp'; men du har icke låtit mig veta vem du vill sända med mig Du har dock sagt: 'Jag känner dig vid namn, och du har funnit nåd för mina ögon.'
- ¹³ Om jag alltså har funnit nåd för dina ögon, så låt mig se dina vägar och lära känna dig; jag vill ju finna nåd för dina ögon. Och se därtill, att detta folk är ditt folk."
- ¹⁴ Han sade: "Skall jag då själv gå med och föra dig till ro?"
- ¹⁵ Han svarade honom: "Om du icke själv vill gå med, så låt oss alls icke draga upp härifrån.
- ¹⁶ Ty varigenom skall man kunna veta att jag och ditt folk hava funnit nåd för dina ögon, om icke därigenom att du går med oss, så att vi, jag och ditt folk, utmärkas framför alla andra folk på jorden?"
- ¹⁷ HERREN svarade Mose: "Vad du nu har begärt skall jag ock göra; ty du har funnit nåd för mina ögon, och jag känner dig vid namn."
- ¹⁸ Då sade han: "Låt mig alltså se din härlighet."
- ¹⁹ Han svarade: "Jag skall låta all min skönhet gå förbi dig där du står, och jag skall utropa namnet 'HERREN' inför dig; jag skall vara nådig mot den jag vill vara nådig emot, och skall förbarma mig över den jag vill förbarma mig över.
- ²⁰ Ytterligare sade han: "Mitt ansikte kan du dock icke få se, ty ingen människa kan se mig och leva."
- ²¹ Därefter sade HERREN: "Se, här är en plats nära intill mig; ställ dig där på klippan.
- ²² När nu min härlighet går förbi, skall jag låta dig stå där i en klyfta på berget, och jag skall övertäcka dig med min hand, till dess jag har gått förbi.
- ²³ Sedan skall jag taga bort min hand, och då skall du få se mig på ryggen; men mitt ansikte kan ingen se."

KAPITEL 34

Och HERREN sade till Mose: "Hugg ut åt dig två stentavlor, likadana som de förra voro, så vill jag skriva på tavlorna samma ord som stodo på de förra tavlorna, vilka du slog sönder.

² Och var redo till i morgon, du skall då på morgonen stiga upp på Sinai berg och ställa dig på toppen av berget, mig till mötes,

³ men ingen må stiga upp med dig, och på hela berget för ingen annan visa sig; ej heller må får och fäkreatur gå i bet framemot detta berg."

- ⁴ Och han högg ut två stentavlor likadana som de förra voro. Och bittida följande morgon begav sig Mose upp på Sinai berg, såsom HERREN hade bjudit honom, och tog de två stentavlorna med sig.
- ⁵ Då steg HERREN ned i molnskyn. Och han ställde sig där nära intill honom och åkallade HERRENS namn.
- ⁶ Och HERREN gick förbi honom, där han stod, och utropade: "HERREN! HERREN! - en Gud, barmhärtig och nådig, långmodig och stor i mildhet och trofasthet,
- ⁷ som bevarar nåd mot tusenden, som förlåter missgärning och överträdelse och synd, men som ingalunda låter någon bliva ostraffad, utan hemsöker fädernas missgärning på barn och barnbarn och efterkommande i tredje och fjärde led."
- ⁸ Då böjde Mose sig med hast ned mot jorden och tillbad
- ⁹ och sade: "Om jag har funnit nåd för dina ögon, Herre, så må Herren gå med oss. Ty väl är det ett hårdnackat folk, men du vill ju förlåta oss vår missgärning och synd och taga oss till din arvedel."
- ¹⁰ Han svarade: "Välän, jag vill sluta ett förbund. Inför hela ditt folk skall jag göra under, sådana som icke hava blivit gjorda i något land eller bland något folk. Och hela det folk som du tillhör skall se att HERRENS gärningar äro underbara, de som jag skall göra med dig.
- ¹¹ Håll de bud som jag i dag giver dig. Se, jag skall förjaga för dig amoréerna, kananéerna, hetiterna, perisséerna, hivéerna och jebuséerna.
- ¹² Tag dig till vara för att sluta förbund med inbyggarna i det land dit du kommer, och låt dem icke bliva till en snara bland eder.
- ¹³ Fastmer skolen I bryta ned deras altaren och slå sönder deras stoder och hugga ned deras Aseror.
- ¹⁴ Ja, du skall icke tillbedja någon annan gud, ty HERREN heter Nitälskare; en nitälskande Gud är han.
- ¹⁵ Du må icke sluta något förbund med landets inbyggare. Ty i trolös avfällighet löpa de efter sina gudar och offra åt sina gudar; och när de då inbjuda dig, kommer du att äta av deras offer;
- ¹⁶ du tager ock deras döttrar till hustrur åt dina söner, och när då deras döttrar i avfällighet löpa efter sina gudar, skola de förleda dina söner till att likaledes löpa efter deras gudar.
- ¹⁷ Gjutna gudar skall du icke göra åt dig.
- ¹⁸ Det osyrade brödets högtid skall, du hålla: i sju dagar skall du äta osyrat bröd, såsom jag har bjudit dig, på den bestämda tiden i månaden Abib; ty i månaden Abib drog du ut ur Egypten.
- ¹⁹ Allt det som öppnar moderlivet skall höra mig till, också allt hankön bland din boskap, som öppnar moderlivet, såväl av fäkreaturen som av småboskapen.
- ²⁰ Men vad som bland åsnor öppnar moderlivet skall du lösa med ett får, och om du icke vill lösa det, skall du krossa nacken på det. Var förstfödd bland dina söner skall du läsa. Och ingen skall med tomma händer träda fram inför mitt ansikte.
- ²¹ Sex dagar skall du arbeta, men på sjunde dagen skall du hålla vilodag; både under plöjningstiden och under skördetiden skall du hålla vilodag.
- ²² Och veckohögtiden skall du hålla, för förstlingen av veteskörden, så ock bärgningshögtiden, när året har gått till ända.
- ²³ Tre gånger om året skall allt ditt mankön träda fram inför HERRENS, din herres, Israels Guds, ansikte.
- ²⁴ Ty jag skall fördriva folk för dig och utvidga ditt område; och ingen skall stå efter ditt

land, när du drager upp, tre gånger om året, för att träda fram inför HERRENS, din Guds, ansikte.

²⁵ Du skall icke offra blodet av mitt slaktoffer jämte något som är syrat. Och påskhögtidens slaktoffer skall icke lämnas kvar över natten till morgonen.

²⁶ Det första av din marks förstlingsfrukter skall du föra till HERRENS, din Guds, hus. Du skall icke koka en killing i dess moders mjölk."

²⁷ Och HERREN sade till Mose: "Teckna upp åt dig dessa ord; ty i enlighet med dessa ord har jag slutit ett förbund med dig och med Israel."

²⁸ Och han blev kvar där hos HERREN i fyrtio dagar och fyrtio nätter, utan att äta och utan att dricka. Och han skrev på tavlorna förbundets ord, de tio orden.

²⁹ När sedan Mose steg ned från Sinai berg, och på vägen ned från berget hade vittnesbördets två tavlor med sig, visste han icke att hans ansiktes hy hade blivit strålande därav att han hade talat med honom.

³⁰ Och när Aron och alla Israels barn sågo huru Moses ansiktes hy strålade, fruktade de för att komma honom nära.

³¹ Men Mose ropade till dem; då vände Aron och menighetens alla hövdingar tillbaka till honom, och Mose talade till dem.

³² Därefter kommo alla Israels barn fram till honom, och han gav dem alla de bud som HERREN hade förkunnat för honom på Sinai berg.

³³ Och när Mose hade slutat sitt tal till dem, hängde han ett täckelse för sitt ansikte.

³⁴ Men så ofta Mose skulle träda inför HERRENS ansikte för att tala med honom, lade han av täckelset, till dess han åter gick ut. Och sedan han hade kommit ut, förkunnade han för Israels barn det som hade blivit honom bjudet.

³⁵ Då sågo Israels barn var gång huru Moses ansiktes by strålade, och Mose hängde då åter täckelset över sitt ansikte, till dess han ånyo skulle gå in för att tala med honom.

KAPITEL 35

Och Mose församlade Israels barns hela menighet och sade till dem: "Detta är vad HERREN har bjudit eder att göra:

² Sex dagar skall arbete göras, men på sjunde dagen skolen I hava helgdag, en HERRENS vilosabbat. Var och en som på den dagen gör något arbete skall dödas.

³ I skolen icke tända upp eld på: sabbatsdagen, var I än ären bosatta.

⁴ Och Mose sade till Israels barns hela menighet: "Detta är vad HERREN har bjudit och sagt:

⁵ Låten bland eder upptaga en gård åt HERREN, så att var och en som har ett därtill villigt hjärta bär fram denna gård åt HERREN: guld, silver och koppar,

⁶ mörkblått, purpurrött, rosenrött och vitt garn och gethår,

⁷ rödfärgade vädurskinn, tahasskinn, akacieträ,

⁸ olja till ljusstaken, kryddor till smörjelseoljan och till den välluktande rökelsen,

⁹ äntligen onyxstenar och infattningsstenar, till att användas för efoden och för bröstskölden.

¹⁰ Och alla konstförfarna män bland eder må komma och förfärdiga allt vad HERREN har bjudit:

¹¹ tabernaklet, dess täckelse och överdraget till detta, dess häktor, bräder, tvärstänger, stolpar och fotstycken,

- ¹² arken med dess stänger, nådastolen och den förlåt som skall hänga framför den,
- ¹³ bordet med dess stänger och alla dess tillbehör och skådebröden,
- ¹⁴ ljusstaken med dess tillbehör och dess lampor, oljan till ljusstaken,
- ¹⁵ rökelsealtaret med dess stänger, smörjelseoljan och den välluktande rökelsen, förhänget för ingången till tabernaklet,
- ¹⁶ brännoffersaltaret med tillhörande koppargaller, dess stänger och alla dess tillbehör, bäckenet med dess fotställning,
- ¹⁷ omhängena till förgården, dess stolpar och fotstycken, förhänget för porten till förgården,
- ¹⁸ tabernaklets pluggar och förgårdens pluggar med deras streck,
- ¹⁹ äntligen de stickade kläderna till tjänsten i helgedomen och prästen Arons andra heliga kläder, så ock hans söners prästkläder."
- ²⁰ Och Israels barns hela menighet gick sin väg bort ifrån Mose.
- ²¹ Sedan kommo de tillbaka, var och en som av sitt hjärta manades därtill; och var och en som hade en därtill villig ande bar fram en gård åt HERREN till förfärdigande av uppenbarelsetältet och till allt arbete därvid och till de heliga kläderna.
- ²² De kommo, både män och kvinnor, och framburo, var och en efter sitt hjärtas villighet, spännen, örringar, fingerringar och halssmycken, alla slags klenoder av guld, var och en som kunde offra åt HERREN någon gåva av guld.
- ²³ Och var och en som hade i sin ägo mörkblått, purpurrött, rosenrött eller vitt garn eller gethår eller rödfärgade vädurskinn eller tahasskinn bar fram det.
- ²⁴ Och var och en som kunde giva såsom gård något av silver eller koppar bar fram sin gård åt HERREN. Och var och en som hade i sin ägo akacieträ till förfärdigande av något slags arbete bar fram det.
- ²⁵ Och alla konstförfarna kvinnor spunno med sina händer mörkblått, purpurrött, rosenrött och vitt garn och buro fram sin spånad;
- ²⁶ och alla kvinnor som av sitt hjärta manades därtill och hade lärt konsten spunno gethår.
- ²⁷ Och hövdingarna buro fram onyxstenar och infattningsstenar, till att användas för efoden och för bröstskölden,
- ²⁸ vidare kryddor och olja, till att användas för ljusstaken och smörjelseoljan och den välluktande rökelsen.
- ²⁹ Var och en av Israels barn, man eller kvinna, vilkens hjärta var villigt att bära fram något till förfärdigande av allt det som HERREN genom Mose hade bjudit att man skulle göra, bar fram sin frivilliga gåva åt HERREN.
- ³⁰ och Mose sade till Israels barn: "Sen, HERREN har kallat och nämnt Besalel, son till Uri, son till Hur, av Juda stam;
- ³¹ och han har uppfyllt honom med Guds Ande, med vishet, med förstånd och kunskap och med allt slags slöjdskicklighet,
- ³² både till att tänka ut konstarbeten och till att arbeta i guld, silver och koppar,
- ³³ till att smida stenar för infattning: och till att snida i trä, korteligen, till att utföra alla slags konstarbeten.
- ³⁴ Åt honom och åt Oholiab, Ahisamaks son, av Dans stam, har han ock givit förmåga att undervisa andra.
- ³⁵ Han har uppfyllt deras hjärtan med vishet till att utföra alla slags snideriarbeten och konstvävnader och brokiga vävnader av mörkblått, purpurrött, rosenrött och vitt garn, så ock andra vävnader, korteligen, alla slags arbeten och särskilt konstvävnadsarbeten.

KAPITEL 36

Och Besalel och Oholiab och alla andra konstförfarna män, åt vilka HERREN har givit vishet och förstånd till att veta huru de skola utföra allt arbete vid helgedomens förfärdigande, skola utföra det, i alla stycken såsom HERREN har bjudit."

² Därefter kallade Mose till sig Besalel och Oholiab och alla de andra konstförfarna männen, åt vilka HERREN hade givit vishet i hjärtat, alla som av sitt hjärta manades att träda fram för att utföra arbetet.

³ Och de mottogo från Mose hela den gård som Israels barn hade burit fram till utförande av arbetet vid helgedomens förfärdigande. Men man fortfor att bära fram till honom frivilliga gåvor, morgon efter morgon.

⁴ Då kommo alla de konstförfarna män som utförde allt arbetet till helgedomen, var och en från det arbete som han utförde,

⁵ och sade till Mose: "Folket bär fram mer än som behöves för att verkställa det arbete som HERREN har bjudit oss att utföra."

⁶ Då bjöd Mose att man skulle låta utropa i lägret: "Ingen, vare sig man eller kvinna, må vidare arbeta för att göra något till helgedomen." Så avhölls folket ifrån att bära fram flera gåvor.

⁷ Ty vad man hade skaffat samman var tillräckligt för allt det arbete som skulle göras, och man hade till och med över.

⁸ Så gjorde nu alla de konstförfarna arbetarna tabernaklet av tio tygvåder; av tvinnat vitt garn och av mörkblått, purpurrött och rosenrött garn gjorde man dem, med keruber på, i konstvävnad.

⁹ Var våd gjordes tjuguåtta alnar lång och fyra alnar bred; alla våderna fingo samma mått.

¹⁰ Och man fogade tillhopa fem av våderna med varandra; likaså fogade man tillhopa de fem övriga våderna med varandra.

¹¹ Och man satte öglor av mörkblått garn i kanten på den ena våden, ytterst på det hopfogade stycket; så gjorde man ock i kanten på den våd som satt ytterst i det andra hopfogade stycket.

¹² Femtio öglor satte man på den ena våden, och femtio öglor satte man ytterst på motsvarande våd i det andra hopfogade stycket, så att öglorna svarade emot varandra.

¹³ Och man gjorde femtio häktor av guld och fogade våderna tillhopa med varandra medelst häktorna, så att tabernaklet utgjorde ett helt.

¹⁴ Man gjorde och tygvåder av gethår till ett täckelse över tabernaklet; elva sådana våder gjorde man.

¹⁵ Var våd gjordes trettio alnar lång och fyra alnar bred, de elva våderna fingo samma mått.

¹⁶ Fem av våderna fogade man tillhopa till ett särskilt stycke,

¹⁷ och likaledes de sex övriga våderna till ett särskilt stycke. Och man satte femtio öglor i kanten på den våd som satt ytterst i det ena hopfogade stycket, och femtio öglor satte man i kanten på motsvarande våd i det andra hopfogade stycket.

¹⁸ Och man gjorde femtio häktor av koppar för att foga tillhopa täckelset, så att det kom att utgöra ett helt.

¹⁹ Vidare gjorde man ett överdrag av rödfärgade vädurskinn till täckelset, och ytterligare ett överdrag av tahasskinn att lägga ovanpå detta.

²⁰ Bräderna till tabernaklet gjorde man av akacieträ och ställde dem upprätt.

²¹ Tio alnar långt och en och en halv aln brett gjordes vart bräde.

- ²² På vart bräde sattes två tappar, förbundna sinsemellan med en list; så gjorde man på alla bräderna till tabernaklet.
- ²³ Och av tabernaklets bräder satte man tjugu på södra sidan, söderut.
- ²⁴ Och man gjorde fyrtio fotstycken av silver att sätta under de tjugu bräderna, två fotstycken under vart bräde för dess två tappar.
- ²⁵ Likaledes satte man på tabernaklets andra sida, den norra sidan, tjugu bräder,
- ²⁶ med deras fyrtio fotstycken av silver, två fotstycken under vart bräde.
- ²⁷ Men på baksidan av tabernaklet, västerut, satte man sex bräder.
- ²⁸ Och två bräder satte man på tabernaklets hörn, på baksidan;
- ²⁹ och vartdera av dessa var sammanfogat av två nedtill, och likaledes sammanhängande upptill, till den första ringen. Så gjorde man med dem båda, i de båda hörnen.
- ³⁰ Således blev det åtta bräder med tillhörande fotstycken av silver, sexton fotstycken, nämligen två fotstycken under vart bräde.
- ³¹ Och man gjorde tvärstänger av akacieträ, fem till de bräder som voro på tabernaklets ena sida,
- ³² och fem tvärstänger till de bräder som voro på tabernaklets andra sida, och fem tvärstänger till de bräder som voro på tabernaklets baksida, västerut.
- ³³ Och man satte den mellersta tvärstången så, att den gick tvärs över, mitt på bräderna, från den ena ändan till den andra.
- ³⁴ Och bräderna överdrog man med guld, och ringarna på dem, i vilka tvärstångerna skulle skjutas in, gjorde man av guld, och tvärstångerna överdrog man med guld.
- ³⁵ Man gjorde ock förlåten av mörkblått, purpurrött, rosenrött och tvinnat vitt garn; man gjorde den i konstvävnad, med keruber på.
- ³⁶ Och man gjorde till den fyra stolpar av akacieträ och överdrog dem med guld, och hakarna till dem gjordes av guld, och man göt till dem fyra fotstycken av silver.
- ³⁷ Och man gjorde ett förhänge för ingången till tältet, i brokig vävnad av mörkblått, purpurrött, rosenrött och tvinnat vitt garn,
- ³⁸ och till detta fem stolpar med deras hakar; och deras knoppar och deras kransar överdrog man med guld, och deras fem fotstycken gjordes av koppar.

KAPITEL 37

Och Besalel gjorde arken av akacieträ, två och en halv aln lång, en och en halv aln bred och en och en halv aln hög.

- ² Och han överdrog den med rent guld innan och utan; och han gjorde på den en rand av guld runt omkring.
- ³ Och han göt till den fyra ringar: av guld och satte dem över de fyra fötterna, två ringar på ena sidan och två ringar på andra sidan.
- ⁴ Och han gjorde stänger av akacieträ och överdrog dem med guld.
- ⁵ Och stängerna sköt han in i ringarna, på sidorna av arken, så att man kunde bära arken.
- ⁶ Och han gjorde en nådastol av rent guld, två och en halv aln lång och en och en halv aln bred.
- ⁷ Och han gjorde två keruber av guld; i drivet arbete gjorde han dem och satte dem vid de båda ändarna av nådastolen,
- ⁸ en kerub vid ena ändan och en kerub vid andra ändan. I ett stycke med nådastolen

gjorde han keruberna vid dess båda ändar.

⁹ Och keruberna bredde ut sina vingar och höllo dem uppåt, så att de övertäckte nådastolen med sina vingar, under det att de hade sina ansikten vända mot varandra; ned mot nådastolen vände keruberna sina ansikten.

¹⁰ Han gjorde ock bordet av akacieträ, två alnar långt, en aln brett och en och en halv aln högt.

¹¹ Och han överdrog det med rent guld; och han gjorde en rand av guld därpå runt omkring.

¹² Och runt omkring det gjorde han en list av en hands bredd, och runt omkring listen gjorde han en rand av guld.

¹³ Och han göt till bordet fyra ringar av guld och satte ringarna i de fyra hörnen vid de fyra fötterna.

¹⁴ Invid listen sattes ringarna, för att stängerna skulle skjutas in i dem, så att man kunde bära bordet.

¹⁵ Och han gjorde stängerna av akacieträ och överdrog dem med guld; så kunde man bära bordet.

¹⁶ Och han gjorde kärnen till bordet av rent guld, faten och skålarna, bägarna och kannorna med vilka man skulle utgjuta drickoffer.

¹⁷ Han gjorde ock ljusstaken av rent guld. I drivet arbete gjorde han ljusstaken med dess fotställning och dess mittelrör; kalkarna därpå, kulor och blommor, gjordes i ett stycke med den.

¹⁸ Och sex armar utgingo från ljusstakens sidor, tre armar från ena sidan och tre armar från andra sidan.

¹⁹ På den ena armen sattes tre kalkar, liknande mandelblommor, vardera bestående av en kula och en blomma, och på den andra armen sammalunda tre kalkar, liknande mandelblommor, vardera bestående av en kula och en blomma; så gjordes på de sex armar som utgingo från ljusstaken

²⁰ Men på själva ljusstaken sattes fyra kalkar, liknande mandelblommor, med sina kulor och blommor.

²¹ En kula sattes under det första armparet som utgick från ljusstaken, i ett stycke med den, och en kula under det andra armparet som utgick från ljusstaken, i ett stycke med den, och en kula under det tredje armparet som utgick från ljusstaken, i ett stycke med den: alltså under de sex armar som utgingo från den.

²² Deras kulor och armar gjordes i ett stycke med den, alltsammans ett enda stycke i drivet arbete av rent guld.

²³ Och han gjorde till den sju lampor, så ock lamptänger och brickor till den av rent guld.

²⁴ Av en talent rent guld gjorde han den med alla dess tillbehör.

²⁵ Och han gjorde rökelsealtaret av akacieträ, en aln långt och en aln brett - en liksidig fyrkant - och två alnar högt; dess horn gjordes i ett stycke därmed.

²⁶ Och han överdrog det med rent guld, dess skiva, dess väggar runt omkring och dess hörn; och han gjorde en rand av guld därpå runt omkring.

²⁷ Och han gjorde till det två ringar av guld och satte dem nedanför randen, på dess båda sidor, på de båda sidostyckena, för att stänger skulle skjutas in i dem, så att män med dem kunde bära altaret.

- ²⁸ Och han gjorde stängerna av akacieträ och överdrog dem med guld.
- ²⁹ Han gjorde ock den heliga smörjelseoljan och den rena, välluktande rökelsen, konstmässigt beredda.

KAPITEL 38

Han gjorde ock brännoffersaltaret av akacieträ, fem alnar långt och fem alnar brett - en liksidig fyrkant - och tre alnar högt.

² Och han gjorde hörn därtill och satte dem i dess fyra hörn; i ett stycke därmed gjordes hörnen. Och han överdrog det med koppar.

³ Och han gjorde altarets alla tillbehör, askkärlen, skovlarna, skålarna, gafflarna och fyrfaten. Alla dess tillbehör gjorde han av koppar.

⁴ Och han gjorde till altaret ett galler, ett nätverk av koppar, och satte det under dess avsats, nedtill, så att det räckte upp till mitten.

⁵ Och han göt fyra ringar och satte dem i de fyra hörnen på koppargallret, för att stängerna skulle skjutas in i dem.

⁶ Och han gjorde stängerna av akacieträ och överdrog dem med koppar.

⁷ Och han sköt stängerna in i ringarna på altarets sidor, så att man kunde bära det med dem. Ihåligt gjorde han det, av plankor.

⁸ Han gjorde ock bäckenet av koppar med dess fotställning av koppar och använde därtill speglar, som hade tillhört de kvinnor vilka hade tjänstgöring vid ingången till uppenbarelsetältet.

⁹ Han gjorde ock förgården. För den södra sidan, söderut, gjordes omhängena till förgården av tvinnat sitt garn, hundra alnar långa;

¹⁰ till dem gjordes tjugu stolpar, och till dessa tjugu fotstycken, av koppar, men stolparnas hakar och kransar gjordes av silver.

¹¹ Likaledes gjordes de för norra sidan hundra alnar långa; till dem gjordes tjugu stolpar, och till dessa tjugu fotstycken, av koppar, men stolparnas hakar och kransar gjordes av silver.

¹² Och för västra sidan gjordes omhängen som voro femtio alnar långa; till dem gjordes tio stolpar, och till dessa tio fotstycken, men stolparnas hakar och kransar gjordes av silver.

¹³ Och för framsidan, österut, gjordes de femtio alnar långa.

¹⁴ Omhängena gjordes femton alnar långa på ena sidan därav, med tre stolpar på tre fotstycken; likaledes gjordes omhängena på andra sidan femton alnar långa - alltså lika på båda sidor om porten till förgården - med tre stolpar på tre fotstycken.

¹⁵ Alla omhängena runt omkring förgården gjordes av tvinnat vitt garn;

¹⁶ och fotstyckena till stolparna gjordes av koppar, men stolparnas hakar och kransar gjordes av silver, och deras knoppar överdrogos med silver;

¹⁷ alla förgårdens stolpar försågos med kransar av silver.

¹⁸ Och förhänget för porten till förgården gjordes i brokig vävnad av mörkblått, purpurrött, rosenrött och tvinnat vitt garn, tjugu alnar långt och fem alnar högt, efter tygets bredd, i likhet med förgårdens omhängen;

¹⁹ och till det gjordes fyra stolpar på fyra fotstycken, av koppar; men deras hakar gjordes av silver, och deras knoppar överdrogos med silver, och deras kransar gjordes av silver.

²⁰ Alla pluggarna till tabernaklet och till förgården runt omkring gjordes av koppar.

²¹ Följande är vad som beräknas hava åtgått till tabernaklet, vittnesbördets tabernakel,

vilken beräkning gjordes efter Moses befallning genom leviternas försorg, under ledning av Itamar, prästen Arons son;

²² och Besalel, son till Uri, son till Hur, av Juda stam, förfärdigade allt vad HERREN hade bjudit Mose,

²³ och till medhjälpare hade han Oholiab, Ahisamaks son, av Dans stam, en man kunnig i snideri och konstvävnad och i konsten att väva brokigt med mörkblått, purpurrött, rosenrött och vitt garn.

²⁴ Det guld som användes till arbetet, vid förfärdigandet av hela helgedomen, det guld som hade blivit givet såsom offer, utgjorde sammanlagt tjugunio talenter och sju hundra trettio siklar, efter helgedomssikelns vikt.

²⁵ Och det silver som gavs av dem i menigheten, vilka inmönstrades, utgjorde ett hundra talenter och ett tusen sju hundra sjuttiofem siklar, efter helgedomssikelns vikt.

²⁶ En beka, det är en halv sikel, efter helgedomssikelns vikt, kom på var person, på var och en som upptogs bland de inmönstrade, var och en som var tjugu år gammal eller därutöver: sex hundra tre tusen fem hundra femtio personer.

²⁷ Och de hundra talenterna silver användes till gjutningen av fotstyckena för helgedomen och av fotstyckena för förlåten, ett hundra talenter till ett hundra fotstycken, en talent till vart fotstycke.

²⁸ Och de ett tusen sju hundra sjuttiofem siklarna användes till att göra hakar till stolparna och till att överdraga deras knoppar och göra kransar till dem.

²⁹ Och den koppar som hade blivit given såsom offer utgjorde sjuttio talenter och två tusen fyra hundra siklar.

³⁰ Därav gjorde man fotstyckena till uppenbarelsetältets ingång, så ock kopparaltaret med tillhörande koppargaller och altarets alla tillbehör,

³¹ vidare fotstyckena till förgården, runt omkring, och fotstyckena till förgårdens port, äntligen alla tabernaklets pluggar och alla förgårdens pluggar, runt omkring.

KAPITEL 39

Och av det mörkblåa, det purpurröda och det rosenröda garnet gjorde man stickade kläder till tjänsten i helgedomen; och man gjorde de andra heliga kläderna som Aron skulle hava, såsom HERREN hade bjudit Mose.

² Efoden gjorde man av guld och av mörkblått, purpurrött, rosenrött och tvinnat vitt garn.

³ Man hamrade ut guldets tunna plåtar och skar dessa i trådar, så att man kunde väva in det i det mörkblåa, det purpurröda, det rosenröda och det vita garnet, med konstvävnad.

⁴ Till den gjorde man axelstycken, som skulle fästas ihop; vid sina båda ändar fästes den ihop.

⁵ Och skärpet, som skulle sitta på efoden och sammanhålla den, gjordes i ett stycke med den och av samma slags vävnad: av guld och av mörkblått, purpurrött, rosenrött och tvinnat vitt garn, allt såsom HERREN hade bjudit Mose.

⁶ Och onyxstenarna omgav man med flätverk av guld; på dem voro Israels söners namn inristade, på samma sätt som man graverar signetringar.

⁷ Och man satte dem på efodens axelstycken, för att stenarna skulle bringa Israels barn i åminnelse, allt såsom HERREN hade bjudit Mose.

⁸ Bröstsölden gjorde man i konstvävnad, i samma slags vävnad som efoden: av guld och av mörkblått, purpurrött, rosenrött och tvinnat vitt garn.

- ⁹ Bröstkölden gjordes liksidigt fyrkantig, i form av en väska gjorde man den: ett kvarter lång och ett kvarter bred, i form av en väska.
- ¹⁰ Och man besatte den med fyra rader stenar: i första raden en karneol, en topas och en smaragd;
- ¹¹ i andra raden en karbunkel, en safir och en kalcedon;
- ¹² i tredje raden en hyacint, en agat och en ametist;
- ¹³ i fjärde raden en krysolit, en onyx och en jaspis. Med flätverk av guld blevo de omgivna i sina infattningar.
- ¹⁴ Stenarna voro tolv, efter Israels söners namn, en för vart namn; var sten bar namnet på en av de tolv stammarna, inristat på samma sätt som man graverar signetringar.
- ¹⁵ Och man gjorde till bröstkölden kedjor i virat arbete, såsom man gör snodder, av rent guld.
- ¹⁶ Man gjorde vidare två flätverk av guld och två ringar av guld och satte dessa båda ringar i två av bröstköldens hörn.
- ¹⁷ Och man fäste de båda guldsnodderna vid de båda ringarna, i bröstköldens hörn.
- ¹⁸ Och de två snoddernas båda andra ändar fäste man vid de två flätverken och fäste dem så vid efodens axelstycken på dess framsida.
- ¹⁹ Och man gjorde två andra ringar av guld och satte dem i bröstköldens båda andra hörn, vid den kant därpå, som var vänd inåt mot efoden.
- ²⁰ Och ytterligare gjorde man två ringar av guld och fäste dem vid efodens båda axelstycken, nedtill på dess framsida, där den fästes ihop, ovanför efodens skärp.
- ²¹ Och man knöt fast bröstkölden med ett mörkblått snöre, som gick från dess ringar in i efodens ringar, så att den satt ovanför efodens skärp, på det att bröstkölden icke skulle lossna från efoden, allt såsom HERREN hade bjudit Mose.
- ²² Efodkåpan gjorde man av vävt tyg, helt och hållet mörkblått.
- ²³ Och mitt på kåpan gjordes en öppning, lik öppningen på en pansarskjorta; öppningen omgavs nämligen med en kant, för att den icke skulle slitas sönder.
- ²⁴ Och på kåpans nedre fäll satte man granatäpplen, gjorda av mörkblått, purpurrött och rosenrött tvinnat garn.
- ²⁵ Och man gjorde bjällror av rent guld och satte dessa bjällror mellan granatäpplena runt omkring fällen på kåpan, mellan granatäpplena:
- ²⁶ en bjällra och så ett granatäpple, sedan en bjällra och så åter ett granatäpple, runt omkring fällen på kåpan, att bäras vid tjänstgöringen, såsom HERREN hade bjudit Mose.
- ²⁷ Och man gjorde åt Aron och hans söner livklädnaderna av vitt garn, i vävt arbete,
- ²⁸ huvudbindeln av vitt garn, högtidshuvorna av vitt garn och linnebenkläderna av tvinnat vitt garn,
- ²⁹ äntligen bältet av tvinnat vitt garn och av mörkblått, purpurrött och rosenrött garn, i brokig vävnad, allt såsom HERREN hade bjudit Mose.
- ³⁰ Och man gjorde plåten till det heliga diademet av rent guld, och på den skrev man, såsom man graverar signetringar: "Helgad åt HERREN."
- ³¹ Och man fäste vid den ett mörkblått snöre och satte den ovanpå huvudbindeln, allt såsom HERREN hade bjudit Mose.
- ³² Så blev då allt arbetet på uppenbarelsetältets tabernakel fullbordat. Israels barn utförde det; de gjorde i alla stycken såsom HERREN hade bjudit Mose.
- ³³ Och de förde fram till Mose tabernaklet, dess täckelse och alla dess tillbehör, dess häktor, bräder, tvärstänger, stol par och fotstycken,

- ³⁴ överdraget av rödfärgade vädurskinn och överdraget av tahasskinn och den förlåt som skulle hänga framför arken,
- ³⁵ vidare vittnesbördets ark med dess stänger, så ock nådastolen,
- ³⁶ bordet med alla dess tillbehör och skådebröden,
- ³⁷ den gyllene ljusstaken, lamporna som skulle sättas på den och alla dess andra tillbehör, oljan till ljusstaken,
- ³⁸ det gyllene altaret, smörjelseoljan och den välluktande rökelsen, förhänget för ingången till tältet,
- ³⁹ kopparaltaret med tillhörande koppargaller, dess stänger och alla dess tillbehör, bäckenet med dess fotställning.
- ⁴⁰ omhängena till förgården, dess stolpar och fotstycken, förhänget för porten till förgården, dess streck och pluggar, alla redskap till arbetet vid uppenbarelsetältets tabernakel
- ⁴¹ äntligen de stickade kläderna till tjänsten i helgedomen och prästen Arons andra heliga kläder, så ock hans söners prästkläder.
- ⁴² Såsom HERREN hade bjudit Mose så hade Israels barn i alla stycken gjort allt arbete.
- ⁴³ Och Mose besåg allt arbetet och fann att de hade utfört det, att de hade gjort såsom HERREN hade bjudit. Och Mose välsignade dem

KAPITEL 40

Och HERREN talade till Mose och sade:

- ² "När den första månaden ingår, skall du på första dagen i månaden uppsätta uppenbarelsetältets tabernakel.
- ³ Och du skall däri sätta vittnesbördets ark och hänga förlåten framför arken.
- ⁴ Och du skall föra bordet ditin och lägga upp på detta vad där skall vara upplagt; och du skall föra ditin ljusstaken och sätta upp lamporna på den.
- ⁵ Och du skall ställa det gyllene rökelsealtaret framför vittnesbördets ark; och du skall sätta upp förhänget för ingången till tabernaklet.
- ⁶ Och brännoffersaltaret skall du ställa framför ingången till uppenbarelsetältets tabernakel.
- ⁷ Och du skall ställa bäckenet mellan uppenbarelsetältet och altaret och gjuta vatten däri.
- ⁸ Och du skall sätta upp förgårdshägnaden runt omkring och hänga upp förhänget för porten till förgården.
- ⁹ Och du skall taga smörjelseoljan och smörja tabernaklet och allt vad däri är och helga det jämte alla dess tillbehör, så att det bliver heligt.
- ¹⁰ Du skall ock smörja brännoffersaltaret jämte alla dess tillbehör och helga altaret; så bliver altaret högheligt.
- ¹¹ Du skall ock smörja bäckenet jämte dess fotställning och helga det.
- ¹² Därefter skall du föra Aron och hans söner fram till uppenbarelsetältets ingång och två dem med vatten.
- ¹³ Och du skall sätta på Aron del heliga kläderna, och smörja honom och helga honom till att bliva präst åt mig
- ¹⁴ Och du skall föra fram hans söner och sätta livklädnader på dem.
- ¹⁵ Och du skall smörja dem, såsom du smorde deras fader, till att bliva präster åt mig. Så

skall denna deras smörjelse bliva för dem en invigning till ett evärdligt prästadöme, släkte efter släkte.

16 Och Mose gjorde detta; han gjorde i alla stycken såsom HERREN hade bjudit honom.

17 Så blev då tabernaklet uppsatt i första månaden av andra året, på första dagen i månaden.

18 Då satte Mose upp tabernaklet. Han lade ut dess fotstycken, ställde fast dess bräder, sköt in dess tvärstänger och satte upp dess stolpar.

19 Och han bredde täcket över tabernaklet och lade ovanpå täcket dess överdrag allt såsom HERREN hade bjudit Mose.

20 Och han tog vittnesbördet och lade det in i arken och satte stängerna på arken; och han satte nådestolen ovanpå arken.

21 Sedan förde han arken in i tabernaklet och satte upp förlåten som skulle hänga framför arken, och hängde så för vittnesbördets ark, allt såsom HERREN hade bjudit Mose.

22 Och han satte bordet i uppenbarelsetältet, vid tabernaklets norra sida, utanför förlåten,

23 och lade upp på detta de bröd som skulle vara upplagda inför HERRENS ansikte, allt såsom HERREN hade bjudit Mose.

24 Och han ställde ljusstaken in i uppenbarelsetältet, mitt emot bordet, på tabernaklets södra sida,

25 och satte upp lamporna inför HERRENS ansikte, såsom HERREN hade bjudit Mose.

26 Och han ställde det gyllene altaret in i uppenbarelsetältet, framför förlåten,

27 och antände välluktande rökelse därpå, såsom HERREN hade bjudit Mose.

28 Och han satte upp förhänget för ingången till tabernaklet.

29 Och brännoffersaltaret ställde han vid ingången till uppenbarelsetältets tabernakel och offrade brännoffer och spisofer därpå, såsom HERREN hade bjudit Mose.

30 Och han ställde bäckenet mellan uppenbarelsetältet och altaret och göt vatten till tvagning däri.

31 Och Mose och Aron och hans söner tvådde sedermera sina händer och fötter med vatten därur;

32 så ofta de skulle gå in i uppenbarelsetältet eller träda fram till altaret, tvådde de sig, såsom HERREN hade bjudit Mose.

33 Och han satte upp förgårdshägnaden runt omkring tabernaklet och altaret, och hängde upp förhänget för porten till förgården. Så fullbordade Mose allt arbetet.

34 Då övertäckte molnskyn uppenbarelsetältet, och HERRENS härlighet uppfyllde tabernaklet;

35 och Mose kunde icke gå in i uppenbarelsetältet, eftersom molnskyn vilade däröver och HERRENS härlighet uppfyllde tabernaklet.

36 Och så ofta molnskyn höjde sig från tabernaklet, bröto Israels barn upp; så gjorde de under hela sin vandring.

37 Men så länge molnskyn icke höjde sig, bröto de icke upp, utan stannade ända till den dag då den åter höjde sig.

38 Ty HERRENS molnsky vilade om dagen över tabernaklet, och om natten var eld i den; så var det inför alla Israels barns ögon under hela deras vandring.